

S.

WYSOČE ČIHAHA

časopis
pro dobrou kulturu
českomoravské
vysociny

Proč? O co jde?

Dostává se ti do ruky první, nulté číslo časopisu "VYSOC.ČINNÁ". Jak vyplývá z podnázvu, bude se snažit mapovat dobrou, hlavně mladou kulturu na Českomoravské vysočině. Zvláště v okolí Žďáru nad Sázavou. A to jak neoficiální, tak i některé kvalitní záblesky oficiální kultury.

Nechceme, ani není v našich silách psát o všem, budeme vybírat buď zajímavé akce nebo významné pro jejich uskutečnění. Myslíme si, že kvalita časopisu bude záležet hodně na čtenářích. Časopis netvoří uzavřený okruh lidí, vznikl jako součást volného sdružení, o kterém informujeme v tomto čísle na jiné straně. K jeho kvalitě i nekvalitě může přispět každý, kdo má zájem o poskytování informací, psaní a zasílání článků, reportáží, fotografií, profilů skupin a výtvarníků. Některé materiály vyjdou bez vědomí autora, jiné budou převzaty z jiných časopisů, knih a tiskovin. Odpovědnost za zveřejněný příspěvek si nese autor sám. Pokud to bude nutné může být zveřejněn pod pseudonymem nebo anonymně.

Časopis je občasník, nemáme zájem stát se jeho otroky. Může vyjít každý měsíc nebo také pouze jednou za rok. Chceme jeho vydáváním alespoň částečně zaplnit mezeru vzniklou nezájmem oficiálních složek a institucí a mladou avantgardní kulturu. Bude smutné a nejspíš pravděpodobné, že toto snažení zanikne vinnou nepochopení státních složek, jak již tomu bylo v minulosti tolikrát. Jakékoliv vybočení mladých lidí s cílem vybočit ze zajeté stereotypní šablony vypracované státním a kulturním aparátem bylo ve většině případech zničeno nebo znehodnoceno. Dnešní doba, doba propagované glasnosti a perestrojky nás přímo vyzývá k tomuto snažení. Chceme ukázat, že mladé umění nestálo o destrukci socialistické kultury, ale na bohatých kulturních odkazech mu šlo o větší svobodu vyjadřování, o demokracii, o existenci bez ponižující a oklešťující cenzury. Mladý člověk má právo se svobodně vyjádřit a jemu nejbližším způsobem vyjadřování je právě výtvarné a hudební umění.

Děkujeme.

V KŘIŽÁNKY č. 1

„VYSOCINA!“

KŘIŽÁNKY 87 z pohledu pořadatele

Přiznávám se, že se lépe navazuje na konec určité myšlenky, než na její začátek. Pokud si můžeme zhodnotit 80. léta v naší kultuře, jeví se nám mnoho nesmyslné práce, která vedla nejspíše k od-
cizování jak určitých druhů kultury, myšlení i lidí a jejich zájmů. Na druhé straně stojí mnoho aktivit, jak soukromých, tak i zcela vybočujících z normálních, nám režimem určených mezí.

Je poměrně jednoduché si vymyslet jakoukoli aktivitu, složitější je prosadit svůj názor nebo ho zdárně dotáhnout ke konci. Psát o Křížáncích 87, konfrontaci divadla, hudby a výtvarného umění z pohledu 1 roku zpět se jeví jednoduché. Důvodů je několik: původní myšlenka se podařila, ohlas předčil očekávání, vše se obešlo bez vážnějších problémů a lidé odjížděli spokojeni. Potvrdilo se, že v jednoduchosti je krása. Stačí sáhnout mezi pár svých známých a hle, na světě je spousta věcí, které se moc neukazují a přesto jaksi skrytě existují. Při vší skromnosti se dá brát za umění vše, co každý člověk prezentuje ve vztahu k lidem i svému okolí. Konkrétně mohu mít na mysli i celek a nijak se nezabývat slavnými i méně slavnými jmény. Je příjemné mít kolem sebe lidi spokojené a očekávající další vývoj, než nechuť všedních dní. Snažím se zachytit z pohledu organizátora podstatnou myšlenku této konfrontace a hlavou se mi honí myšlenky na "další kolo", myslet a neslevovat ze svých představ, snažit se o rozbourání spotřebních forem bez veliké reklamy a s rozumným pohledem na věc...

- A. Svoboda -

13⁰⁰ hod; 35°C; cca 140 lidí; to byly KŘIŽÁNKY I

M. CH. BAND

Léto bývá obvykle nejpríjemnějším ročním obdobím a - nehledě na počasí - záleží zpravidla jen na nás samotných, čím oněch několik měsíců vyplníme. Léto ale není jen voda, plavky a opalovací krém - s přispěním třicetistupňových veder lze jednotlivé víkendy trávit i ve společnosti lidí, milujících takovou kulturu, kterou na výsluní oficialit nikdo z nás rozvalovat se nevidí a doufejme, že ani nikdy povalovat se neuvidí...

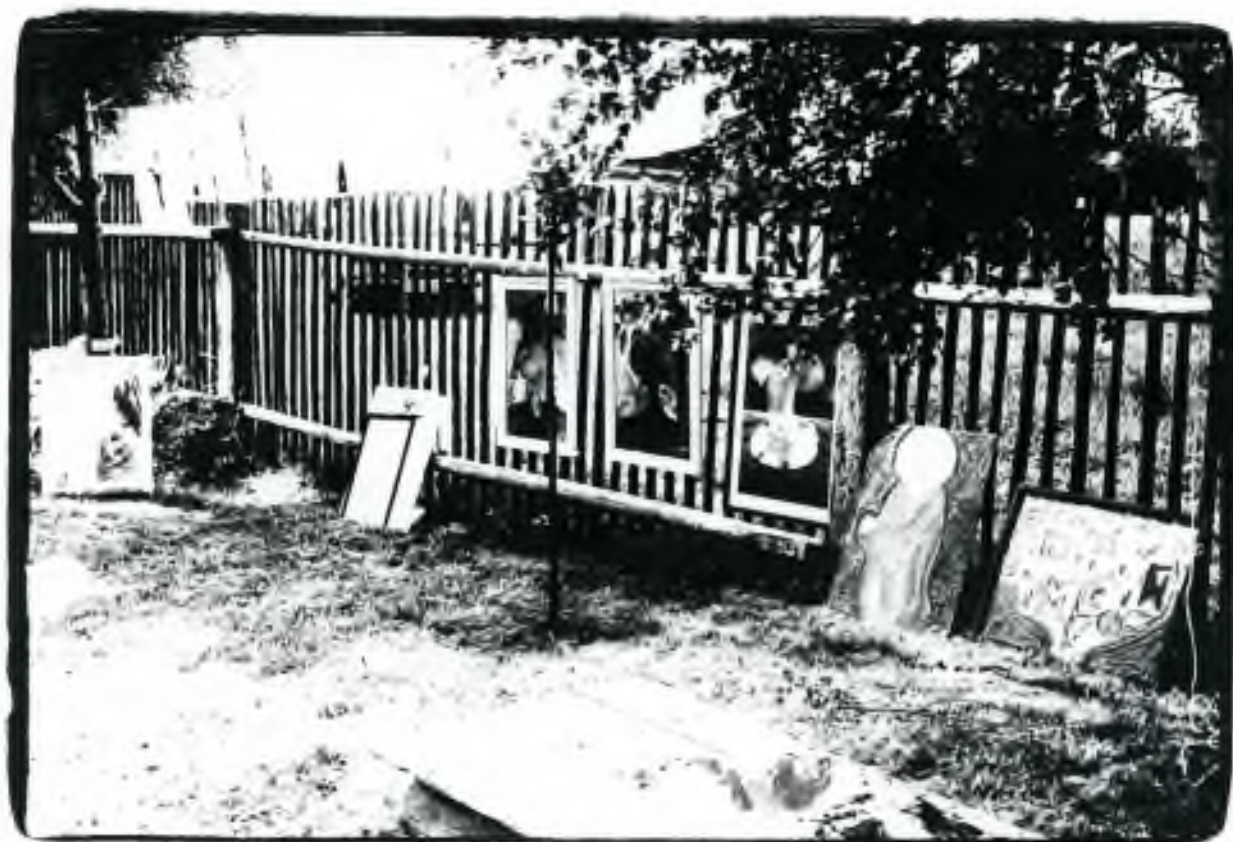
při plánování letního odpočinkového programu nás všechny pozvánka na neoficiální I. letní konfrontaci výtvarníků a fotografů mile překvapila a dala směr třem dnům parného měsíce července takže jsme se mezi mnoha jinými i my vyvrbili před plotem malé chaloupky s nevelkou zahrádkou přímo v srdci vesničky i samotné Vysočiny s dychtivým očekáváním "cože to tady všechno uvidíme a zažijeme" a slunce nad hlavou nás přiráželo k zemi i se stíny které se vše bratřily se stíny plastiky, vítající za vratky každého přichozího se vztyčenou rukou - s rukou kárající, upozorňující a varující, protože monument svými zbetonovatěnými tvary i rysy symbolizoval devastaci nejen přírody kolem nás ale i v nás a lepenková krabice "na náklady i poklady" nás nemohla překvapit i když se jednalo o padesátku, jenže každý mohl dát dle svého uvážení protože pod prsty nám nikdo nekoukal a místní umělci na poslední chvíli svůj monument šlechtily tekoucím cementem posbíraným ze všech koutů republiky, ale to už jsme se procházeli mezi uměleckými dílečky, dílky a díly postávajících podél zdí baráčku, latěk plotu i uvnitř všech místností domku který už za svého života všelicos prožil a všechny oleje, pastely, tempery, sádry, loutky i fotografie a kresby se na nás smály pro potěchu oka a všechno co jsme viděli byly výtvořky umělců jmen známých, známějších i do této doby zcela neznámých, a i když se ještě den nestačil převálit na druhý bok, bylo nám jasné, že zde tu i tady nehraje hlavní roli akademické vzdělání a rutina, ale nadšení pro věc, hledání, všepřetrvávající dobrý pocit a tolerance a zatímco jsme my všichni procházeli mezi všemi exponáty, přiblížila se poledne, aby se svým dalším přidělem celsiových stupňů trčelo přímo nad hrncem guláše, horami chleba, lžicemi a zástupem hladově hlučících lidiček, kteří se sem sjeli dokonce i až bůhvíodkud, protože i oni už všechny galerie vykoukali a legrace si v nich člověk nikdy moc neužil a všichni se mezi uměním ládovali gulášem vyvedeným bez jediné viditelné i citelné chybičky a mandle jsme všichni zároveň zalévali pivem čepovaným v kůlničce na dříví a to už se ke svému letnímu koncertu pod širým nebem chystal Mikoláš Chadíma s kamarády za neefektivní podpory několika nebojácných mužů i žen, odskočivším si za vlasatým společenstvím od svého zaslouženého odpoledního šlofíka, mrknout se, cože za divnosti se to v lůně jejich rodiště děje, ale protože v okolí parkovalo i několikero automobilů západních poznávacích značek, usoudili s ulehčením, že je vše v pořádku protože jinak by shůry zasaženo bylo, a čilý pomocník se z hospůdky ani první pomocí nedovolal i vztekal se a pil místní jedenáctku, což mu slušelo lépe než barevný rukáv, ale to už se zatím diváci chystali zaposlouchat do tónů takže si s chutí vyhledávali místo k sedu mezi záhonky mrkve, celere i trávy v prostoru letošního rozžhaveného světa a kdo chtěl, odstartoval cigaretu protože pivo pivo se vypilo a nové bylo ještě na cestě, jenže to už Mikoláš vyhrával a zpíval jak jen to jemu samotnému i jeho kamarádům šlo nejlépe a slunce nikomu nic nechtělo nechat zadarmo a rozpouštělo se a kapalo na kůži všech a mezi šlehajícími německými slovesy se z nedaleké hospůdky Librolovy vykutálečně dopravilo další štěně piva a Chadímovy sloky se nesly do dále přes všechny keře rybízu k uším těch, kdo je chtěli slyšet a léto vonělo a den ubíhal a mizel úměrně s pivem na které se už bylo třeba složit a komu zrovna pěna nechutnala, skočil po hlavě do náruče vody která se třpytila sto metrů od pípy a čekala nenasytně na tukové obliny, vznášející se na kluzké hladině, která polichocena nenadálým zájmem, umocnovala vše co den přinesl protože i večer se o několik kroků přiblížil a besedovalo se kvůli háčkům v hlavě každého z nás i o Sekci která se nechce nechat vytáhnout na suchý písek a pak už jsme se všichni těšili na divadlo, které čekalo jen na tmu a oheň a kdo

KULTURNÍ ATASE' V. BRITÁNIE PŘI NÁVŠTĚVĚ KONFRONTACE

T. KRIVANEK, V. KOUŘIL, Č. HUNÁT

ČAST EXPOZICE

chtěl vyvalil se zatím ve stanu které pořadatelé postavili pro nás i naši únavu za kterou se nikdo nestyděl, protože únava je lidská a z batůžků jsme jeden za druhým vytahovali batelky vína aby nám bylo ještě veseleji když se k nám zase jednou jeden ze dnů obracel zády protože jinak tomu už být nemůže, ale to už se divadlo pralo se stíny, se slovy i s námi a kdo měl potřebu, objal se se svou láskou-nemyslet raději na depresivní nálady děje odvíjejícího se kdesi tam vpředu a kdekdo se snažil myslet na noci, ve kterých se lze milovat až do rána zapomenout na vše nač zapomenout nelze, protože život kolem se týká a dotýká nás a žádná noc není nekonečná, protože odchází s blížícím se ránem, vše voní novým dnem, ve kterém obvyklý smrádek na chvíli vyvětral P. Oslzlý biblickými bajkami pro potěchu evangelických věřících v nedalekém kostelíku, ke kterým jsme se i my všichni připojili a nechali se vtáhnout do dějů ve kterých bylo hodně radosti, poučení i smutku a každý z nás tuto neděli i celý víkend opouštěl se smutkem pod řasami na zpáteční cestě za všedností, které se mezi lidmi v naší krásné vlasti líbí a nelehko se před ní utíká.

pan rada

P. OSCZCZY' - BIBLICKÉ' BASKY

(Hudba Praha a "Současný stav zábavné hudby")

1. "Mluvit a psát je to jediné, čeho jsem schopen, přestože všichni víme, že mluvením a paním se nic nezmění."

"Stranické a státní orgány se problematikou zábavné hudby, soustavně zabývají již od roku 1974...", tvrdí na třinácti stranách strojopisu zpráva, kterou předložili ministři kultur obou našich států k projednání ideologické komisi ÚV KSČ. Dalších 6 stran je věnováno "opatřením ke zvýšení její ideové úrovně".

Jinak řečeno: ti, kteří nejméně 20 let potlačují tvůrčí pokusy mládeže (nejen) na poli hudby, sepsali zprávu o problémech a iniciativně navrhli "opatření". Připomíná mi to prastarý kreslený vtíp z Krokodýla (ruského "dikobrazu") velikánský kocour úředník blahosklonně shlíží na myš dole před psacím stolem a říká: Tak mě pověřili, abych vyřídil vaši stížnost na mne!

"Díky" tažení proti Jazzové sekci se v Praze konal nebývalý počet jazzových podniků, a také na poli rocku a toho lepšího popu se za-blýsklo na lepší časy. Jednu chvíli to vypadalo, že se to už (konečně) překulilo, a kdo četl denní i stranický tisk během sjezdů uměleckých svazů na jaře a začátkem léta 1987, mohl lehce nabýt dojmu, že (konečně!) ledy se hnuly, věci se začnou nazývat pravými jmény, a "doba ledová" roztaje. Cha, cha.

Jasná páka, alias Hudba Praha, vydá "elpíčko". Hurá? Kdepak. Tři nejlepší písničky, jakkoli okleštěné kvůli cenzuře, neprošly. Zázraky se nedějí.

2. "V téhle zemi nemáme už nic, za co bychom se nemuseli stydět."

Cituji ze zprávy ministerstva kultury: "Jedním z hlavních negativních jevů naší zábavné hudby je nadprodukce průměru... Tato situace je vytvářena nezdravými tlaky v ekonomice kultury... upadá skladatelská profese... vlastníci nákladných aparatur, které jsou výlučně ze západní produkce, ačkoli nejsou členy uměleckých kolektivů jsou pro soubory nepostradatelní, včetně vedoucích tzv. realizačních týmů, stojí většinou mimo možnosti vlivu tvůrčích svazů, které tak nemohou ovlivňovat celkový profil současné zábavné hudby..."

Kvalitu populární hudby ovlivňuje i skutečnost, že na rozdíl od běžné praxe v některých zemích socialistického společenství, u nás zatím neexistuje žádná střední a vysoká, škola, která by pro tuto oblast připravovala profesionální umělce. Přitom např. v SSSR existuje podle sdělení min. kultury již 30 specializovaných konzervatoří a 3 katedry na vysokých školách, zaměřené na oblast zábavné hudby...

Nedostatečná je úroveň kritiky a publicistiky zábavné hudby... V posledním období nebyl proveden žádný zásadnější koncipovaný sociologický průzkum, z něhož by bylo možno odvodit příslušné závěry. Vážným problémem je dlouhodobé zaostávání systematicky prováděné hudební a estetické výchovy, zejména dětí a mládeže...

Úroveň některých pracovníků uměleckých agentur, jak ukazuje praxe, neodpovídá zatím zcela požadovaným potřebám... problémem je rozdílná náročnost (kvalifikačních a rekvalifikačních řízení) v jednotlivých krajích. Ze strany agentur stále chybí uplatňovaná a cílevědomá aktivní dramaturgie. Velká odpovědnost leží na povolovacích orgánech, t.j. na národních výborech v obcích, okresech: i zde je odborná úroveň odpovědných pracovníků (včetně inspektorů kultury ONV a KNV) nedostatečná...

Přes soustředěné úsilí centrálních i krajských orgánů se zejména festivaly a přehlídky hlavního písničkového proudu nepodařilo rozvíjet na požadované kulturně-politické i společenské úrovni..."

Hudba Praha se na to "dívá" takto:

Lunapark bez dechu/bezduché hlášení/kolotoč netočí/koně nám strílejí/labutě odpluly/lítat už není kam/podkovy na stánku/těžko je rvát se sám/autíčka nejezděj/ztratil se jízdní řád/ložky, co houpaly/zhouply se napořád, jen ruský kolo se točí/stále výš či níž/poslední návštěvník zůstává/snad o něm víš...Jen ruský kolo se točí/než kabel přehryzne myš/poslední návštěvník zůstává/možná že na obtíž...

Tahle písnička přestože získala 3. místo v soutěži letošního Rockfestu, a přes textovou úpravu (na zásadní námítky textař změnil slogan refrénu a na verzi, předložené k schválení, se zpívalo "jen prázdný kolo se točí...", neprošla. Na elpíčku nebude. Důvod? Prý připomíná rok 1968(!) Když se dramaturgie obrátila na ČUV SSM, co by pořadatele Rockfestu, o podporu, bylo jim sděleno, že "... před dvěma roky bychom tuhle písní podpořili, ale vzhledem k tomu, že věci nestojí a situace již není tak špatná, dnes již takový text nepotřebujeme...(?!)

3. "Nechybí nám dobré rady, ale vláda a společnost jim nevěnuje pozornost. Jsem smutný z boje o moc."

Odborníci začali používat ostřejší výrazy:

"Jestliže výrazné negativní důsledky prokazatelného kolapsu naší školské a estetické výchovy pocítujeme již nyní, tím výraznější budou v příštích letech. Povážlivými důsledky se též projeví dysfunkce institucionálního systému, který má umožňovat zájmovou uměleckou činnost. Připomenme jen omezenost materiálních možností, ztrnulost povolovacího řízení, neochotu vést diskusi s mláďím, tendenci k odmítání nových trendů atd." (Ivan Polednák, Hudební rozhledy 10/86).

"Značná část problémů leží v oblasti dramaturgie. Už se o tom hovoří léta, ale situace se spíše zhoršuje. Příčinou může být pasivita či dokonce neschopnost redaktorů a dramaturgů, ale také existence limitujících faktorů jejich práce." (Z. Malý, RP 31. 1. 87).

"Důsledky rozhodnutí ve prospěch technokratického přístupu cítíme již nyní velmi naléhavě. Mají negativní vliv na psychiku celých věkových vrstev mladých lidí. Přibývá emoční otupělost, lhostejnosti a cynismy, proto roste nezodpovědný přístup k intimnímu životu, přibývá nešťastných rodin, rozvodů neúplných rodin, a v extrémních důsledcích roste alkoholismus a toxikománie včetně kriminality." (Miloš Schneider, G 87).

"Vždyť při většině koncertních novinek se trápí jek posluchači v hledišti, tak hudebníci na pódiu. Týká se to nejen akcí Svazu českých skladatelů, ale i pokud jde o nové opery a balety. Posluchači si stěžují, že ve většině z nich žádná hudba není. A právem. Současná vážná hudba je v hluboké krizi." (Vlad. Soukup, MF 8. 2. 87).

"Ani rodiče už nezpívají..." (titul rozhovoru s dr. V. Holzkněchem, RP).

"Je zcela nesmyslné vytvářet takovou soustavu vlivů, která by obklopovala mladou formující se osobnost ze všech stran a neponechávala jí možnost odchylky od vysněných představ. Kdyby se nám to podařilo, pak by to vedlo k tomu, že se nám nakonec podaří osobnost potlačit a nakonec zlikvidovat." (Dr. Milan Cadr, květy, 23.7. 87.).

Kolotoče festivalů se dále roztáčejí, ututlané skandály (např. letošní Jihlavské písní), kdy porotce "nechá" zvítězit svou sestřenicí a svou písní, vzrušující jen "potrefené" a pár odborníků, kterým nezbyvá, než si, jako dr. Polednák, postesknout: "Nesmíme být, pokud se týče nějaké změny, optimisty. Ve nře jsou různé zájmy, mocenské, finanční a jiné. Karty jsou rozdány tak, že my odborníci a publicisté můžeme hrát akorát tak betla."

V oblasti "malířství" existuje teorie "bílého koně". To se někdy do rohu přimaluje bílý kůň. Komise řekne: "No obraz je to zajímavější, ale ten kůň tady v rohu, ten musí pryč. Nevezmeme vám to!" A výtvarník koně seškrábe a je to.

Hudba Praha schvalovací komisi předložila v podobné "roli" písničku "Špinavá holka." Špinavý, špinavá, špinavá/špinavá krásná holka/ta mě na kolena dostala/teď po mě někdo kouká/špinavý, špinavý, špinavý/ona má ~~má~~ špinavý záda/nepije nekouří nesladí/a má to tolik ráda... A vída, takhle píseň prošla, zatímco např. "A tak dál", kde jde o milostný akt, celé zahalený do slov esteticky nanejvýš vhodných, vzbudila námitky o přílišné "političnosti" textu. Takže další z těch nepovolených, dokonalá ukázka obecných pojmů ve službách konkrétní přítomnosti tula takto: "Zase mi stoupá tlak/když když nevím co a jak/at tak a nebo tak/všechno je naopak. Jědnou moc a jindy zase málo/nevím vlastně za co všechno stálo/at chceš nebo nechceš/ničemu neujdeš... at tak a nebo tak, všechno je naopak."

A to už je téměř dokonalá ukázka aplikace teoistické staročínské filosofie.

4. "Když jsem se začal kdysi ptát, proč skládáme hudbu, došel jsem k názoru, že tím možná můžeme realizovat duchovní revoluci. Teď dodávám, že i sociální..."

Jak z toho ven? Změní se něco? Určitě ne ze strany funkcionářů, členů dramaturgických komisí, ekonomicky velmi výhodně zainteresovaných skladatelů, textařů, zvukařů, schvalovatelů atd.

Ministerstvo kultury navrhuje např.: "vyřešit otázky kádrové a personální politiky v řídicí, pedagogické, tvůrčí oblasti zábavné hudby... čelit pronikání rozkladných vlivů buržoazních ideologií a morálky do oblasti zábavné hudby, zejména z hlediska jejího ideového působení na mladou generaci... přehodnotit síť festivalů... zkvalitnit úroveň metodického působení na činnost amatérských hudebních kolektivů... ustavit krajské rady pro oblast zábavné hudby a vytvořit podmínky pro jejich cílevědomou a soustavnou práci (!) ...zvýšit kulturnost těch zařízení, v nichž je veřejně provozována zábavná hudba (pohostinství, klubovny atd)..."

Cha, cha. System, který nefunguje, navrhuje změny. Jak to asi může dopadnout?

Ministerstvo kultury požádalo sekci kritiků a publicistů při Českém hudebním svazu o nějaká skripta kurzu pro pracovníky národních výborů, aby dědci a soudružky věděli, co je to ten rock a pop, který už nejméně 20 let zakazují. Cha, cha.

Tedy: není a nebude v zájmu dosavadních struktur (a úředníků) vymyslet, navrhnout a realizovat takové změny, aby se stav "zábavné hudby" zlepšil. Rozuměj - ve prospěch těch, kterých se to týká: mladých.

Není a nebude to lepší: rozšířené a inovované (pogorbačovštělé) Mikroforum to rozjelo poněkud víc a hloubkověji, než bylo některým "nahorě" milejší, a hle, "velkorysá koncepce minulých měsíců je ta tam, Mikroforum se vrací do starých kolejí" (viz článek R. Lipčička v Mladém světě).

Lyra bude inovována - první cena bude 150 000 dolarů. Jinak zůstane vše při starém neosvědčeném. Cha, cha.

Melodie bude od nového roku docela nová, ale už v čísle 11 bude rozhovor s Michaelem Kocábem (včetně tzv. "Otvíráku"). Všichni "odborníci" se shodli na tom, že "případ Melodie" byl pro celou veřejnost a zvláště publicisty a odborné kruhy velmi nepříjemný, zbytečný a nic neřešící. No a co?

Ti, kteří vderejší stav na všech úrovních (nejen) kultury zavini-li, ti, kteří se (až nikdy ne "de facto") podepsali na pogromech a šikanování, administrativních přehmatech, skandálech, ti na svých pozicích sedí dál a "učí se nově myslet" Cha, cha.

Jediné změny jsou charakteru "škatule, škatule, hejbejte se". Soudruh Vařbucha nedělá pop, ale stal se ředitelem orchestru ROK hl. m. Prahy, soudruh Kratochvíl (šéfredaktor Melodie) jistě zaujme nejméně tak výnosné místo.

Atď. Co tedy zbuďe? Co zůstane z našich snah?

Může úředník z ministerstva kultury či vnitra změnit můj názor na to, co se mi líbí a co ne? Vždyť se o to pokouší už od dob rocku rollu! a změnil vkus svých dětí a dětí svých dětí?

To, co se počítá, nejsou usnesení, ani články v tisku

"Tak na co čekáme/j sme jako posedlí/a proč se lekáme/co jsme provedli//Hrozně se stydíme/ za to, co bylo dřív/jenže už ne víme// jestli nám bylo líp...

Tak proč už nesbalíme ten kram...?"

5. "Lidem nedělá žádný problém jít na koncert a vrátit se stejně natvrdlí jako předtím."

Soukromá demokazeta je tou nejmocnější zbraní proti zdánlivě nepře- možitelné hradbě byrokratů. Dobrá, upřímná písnička je tím nejdokona- lejším zrcadlem, nastaveným grotesknosti úřednických pokusů "změnit" svět podle svého neměnného pravítka.

Čeho dosáhli zákazem elpička vražského výberu? Jen pomohli zpopula- rizovat Kocába a spol. a kazeta se stejně dostala všude. Čeho dosáhly všechny ty útlocitné zakazy "pesimistických" písní?

Tvorba je vždy pozitivní. Úředník nikdy nic nevytvořil a budoucnost po něm ani neštkne. Kdo pamatuje spor mlado-a staročechů se všemi vášnivými diskusemi? A řeknete Neruda - vzpomenete na pivo U dvou slunců, básničky a fejetony. Kdo pamatuje teoretické zdůvodnění, proč je Chagall (či kybernetika nebo sociologie nebo akupunktura atd) ex- ponát "smetiště dějin?"

Budoucnost se nezeptá, jak se jmenoval úředník, který způsobil, že ten a ten román nebyl napsán. Úředníci nevystavují historické omluven- ky. Každý z nás, sam, píše dějiny, jen pokud mu dojde, že ne úředník, ne zákaz, ne problém, ale výsledek platí současný stav populární hud- by v 80. letech bude posuzován jen a jen podle písniček (takových sku- pin jako jsou Hudba Praha, Z kopce, Laura, Stroje). To jen lidem, fan- dům ryze českým, občas udělá problém nechat se nacpat Davidem či Got- tem a zůstat stejně natvrdlí jako dřív.

Přestože ho snaživí úředníci chtěli vymizíkovat (nejen z písničky), ruský kolo (dějin) se točí. Kdo se nebojí a dělá, kdo se nedá nachy- tat, koupit, ten žije a bude žít. Byrokrati budou dál zakazovat, ale nikdy se jim nepodaří lidi umlčet.

"Je to zlý/je to zlý/tek jsme si už zvykli/je to zlý//Unavený svaly/ smutek jako stín/hned tam, hned zas tady/květy jako blín/můžem si bejt jistý/je to zlý..."

6. "Hudba není zvuk. Je to i pobídnutí k tomu, jak změnit způsob, jakým pojmáme svět."

(Ruský) kolo se točí dál.

Byrokratické, i tvůrčí. Jakmile bigbít či rocker, písničkář či herec přistoupí na hru "o moc a slávu a prachy", už ho mají, profesionálo- vé smluv, nařízení a předpisů. Jakmile textař uverší, že v zájmu věci bude lepší to slovo vyškrtnout, už ho mají a nikdy nic ústupkem ne- vyřeší.

Je to stále stejné: tisíce let existují umělci a jejich kožení cen- zoři. Jakmile bigbít, rocker, písničkář přistoupí na jejich hru, jakmile je "uzná" třeba jen tím, že si jich všimne, že kvůli nim

změní slovo či větu, už je posílil.

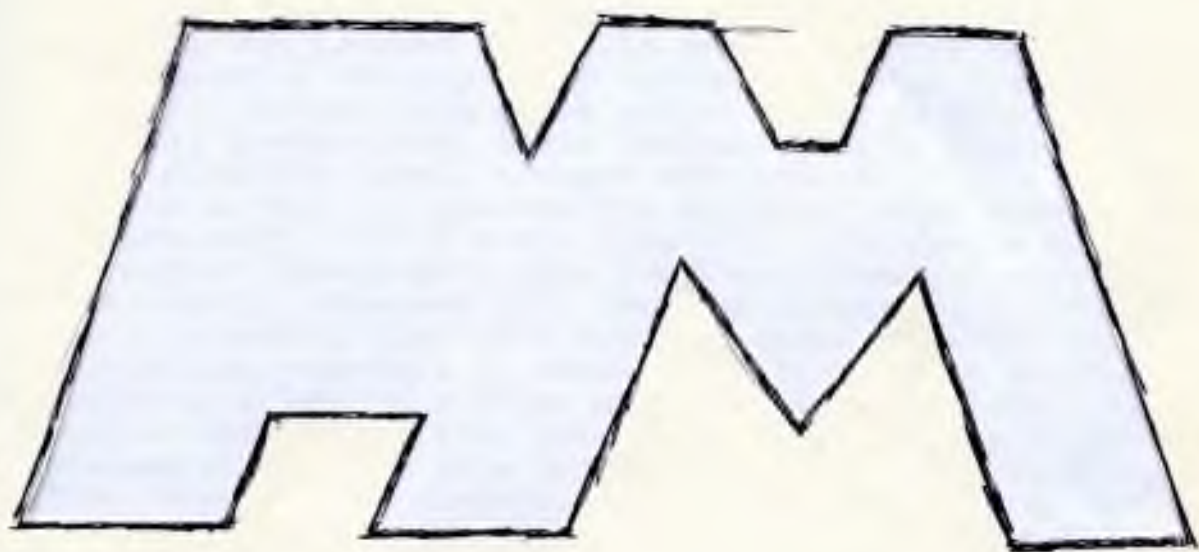
Jak z toho ven? Nevšímat si jich. Nechte byrokraty na jejich písč-
ku. Nechte Hádly, Brabce a Gotty na jejich festivalech. Vytvořte
nezávislé, vlastní okruhy tvůrců i odběratelů - technologie pracuje,
stejně jako čas a historie - pro vás. Berte úředníky jako sbor po-
mocných rozhodčích na atletickém hřišti: zvyšují latku. Hledejte
a nglézejte alternativní způsoby, jak konfrontovat názory a ideje.
Změňte způsob, jakým pojmáte cenzuru, tlak společnosti atd. -
a změníte nejen sebe, ale i svět.

Každé mince má dvě strany a záleží na každém z nás, kterou stranou
to "pojme". I pesimismus může být aktivní výzvou. "Někdy nevíš nic
a jindy věháš/někdy chceš zas víc a pak se zdráháš/každej ví vo co
jde/nikdy to nevyjde/at tak a nebo tak/všechno je naopak..."

Převzato z "HOSTA"

O NÁS

/ profily VYSOC.ČINNY /

Jan Antonín nepomuk moreva-červen 1988

Na počátku bylo slovo. To slovo bylo vyřčeno lidmi, kteří se v jedné obci na Vysočině sdružili v jakýsi volný spolek výtvarníků, mluvčí, básníků a jiných proradných živlů. Tihle lidé zčista jasná pocítili nutnost, či touhu, býti spolu svázáni jakýmsi jednotným řádem. Snad k tomu přispěl i televizní a rozhlasový pořad o Plasticích, kteří byli pro tyto lidi legendou.

Dlouze bylo diskutováno o názvu této umělecké sestavy. Atomové Mihule, napadlo kohosi! To zní! Je to přitom český a je to blbý až je to hezký. Plány byly veliký. Jednou z mnoha uskutečněných akcí byl například happening „psychidelická setba“, který byl proveden za spoluúčasti dechovky s dlouhým názvem „B M Vysočina Luft Boys“. Totiž dechovka se tak jmenovat měla, ale zmohla se jenom na frenetické a hlasité trubení na všechny možné trouby a píšťaly. Výsledek zněl jako trouby t Jericha, ale podle našich teorií je členem dechovky každý, kdo jen trochu dýchá, navíc většina hráčů se řídila znamenitým heslem - Hlasitě a hodně, znamená vždy lépe -.

Akce se odbyvala na poli, do kterého byl zapíchnut velký transparent s nápisem „Bitchzboží“, což se četlo jako - bič boží /podle epizody ze seriálu o majrovi Zemanovi/ a nebo jaksi englikánsky a mělo to znamenat Čubka zboží, přeneseně tedy zkurvěná konzumace. Zkrátka význam byl mnoho a později jich bylo nalezeno ještě více. Dva hlavní aktéři happeningu rozsevali ze zástěr po poli prášky a tabák, načež setbu zalévali alkoholem z přímo na poli otevřených lahví. Do toho vyhrávající dechovkovej děs. Akce skončila roztrháním bílých pláštíků a transparentu, takže pole vypedale bílé, jakoby zasněžené. Okolostojícím, veselícím se divákům, z nichž, pravda, mnohým, takové plýtvání výrobky farmaceutického, tabákového a lihového průmyslu rvalo srdce; byly nabízeny kondomy k obcování s takto obdělanou půdou. Byly použity pouze jako nafukovací balonky. Teprve za čas se začaly hledat různé skryté významy této akce, spíše tohoto aktu; ale při jeho provádění šlo jen o tu radost, že uskutečňujeme něco, co nás v hravých, bláznivých chvílkách napadlo.

Další akcí bylo misa jiné výstava kreseb sociálně realistic-
kých na jedny chelupě. Umělec mající přízvisobující se období vystavoval „díla“ jako - Nejlepší pracovnice našeho kolchozu /byla tam namalována kráva/ - Náš pracovní kolektiv - a kdoví jak se všechny ty dnes už zničené výtvořky jmenovaly. Díla byla ostatně zničena hned po výstavě, neboť došel papír na zatápění a opékat českou uzenku bylo tolik potřeba. Proto padlo za obět uzenkám české umění. Když se nic dělat, láska prochází žaludkem.

V jednom hostinci na okraji města, kde pracoval jeden ze členů sdružení se začaly pořádat diskotéky a fonotéky. Vstupné dobrovolné - nikomu to tehdy nevařilo. Přestože některé tyto amatérské diskotéky byly dokonce plakátovány, nebyl zaznamenán žádný zásah, ba ani zájem ze strany státní moci. Pravda, někdy se to ve finále trochu zvrtilo, mnozí se pokoušeli v temných rozích sálu o intimní styk, jiní se věnovali s vervou pivní lázni, kdosi prosakeval zavřeným oknem. Pan vedoucí klidně a nezájímavě spočítal útratu a škodu, kterou jsme zaplatili a přidali mu za projevenou ochotu větší diškrécií. Vrcholem mejděnu bylo, když se diskjockey Honza chtěl utopit s taškou plnou desek. Ve skoku z mostu mu bylo zabráněno, voda se nad ním nezavřela, ale jeho sebevražedným choutkám nebyl ještě konec, a proto hodil šipku aspon do otevřeného kanálu. Notně se potloukl, nicméně vyvázl ke svému sklamání zase zdráv.

Všechno sněžovalo k tomu, že vyjádřením snah těchto nadšen-
ců se stane opravdové hudební kapela. Snad byl takový plán, že
to bude něco na způsob Fugs nebo Dégéček, ale všechno dopadlo
jinak.

Po jednom přestálém mejdanu doprovázel víťohumilhomolka
/dále jen vbh/ jednoho kamaráda na vlak. Protože den před tím
byli oba na náměstí bití jako žito, nálada byly depresivní. Vbh
se rozloučil s kamarádem a padl si hned na nástupišti do oka s
panem Mácou a Fiksou. A tihle dva pokušítele, že prej se ta ka-
pela, o které vbh sní uskutečnit dá, jenom to trochu projednáme.
Jenom prstíček ohřejeme a hned zas půjdeme. Tak si ti tři sedli
do nádražní restaurace a po pár dvanáctkách se začal rýsovat
plán na vznik souboru s názvem A t o m i c M i h u l e . V prvo-
počátku to byla Atomic Mihule, aby se učinilo zedost anglickým
vzarám a hlavně, aby hudební soubor zcela nepohltil nehudební
část spolku.

Teprve teď, u Máci ve sklepe se začalo hudebně žít. Zkou-
šelo se, pravda, na jednoduché nástroje, na krabice, hrnce, jen
takové ta dudlačka. Pilo se k tomu pivo a to vše, co se každý
den vykonalo, nazývalo se „p o c i n e m“. O počinech byly vydá-
vány zprávy. Počinem bylo i vystoupení na vlakové zastávce, kde
se ožralým návštěvníkům jakési poutové zábavy vykládalo o pra-
vým českým a moravským podzemí. Budiž těmto lidem řečeno ku cti,
že to nikdo z nich v letech zvolna se stupňujících represí neu-
dal; a nebo asi byli povětšinou tak zmožení, že ty androšský plá-
ny ani nevnímali.

Postupně se dokupoval aparát. Zdenek Máci se nechal ostří-
hat a rodiče mu koupili bicí, Vrata Fiksi se ostříhat nenechal
a koupil basu, vbh ukudlil na varhany, na který se dalo vylou-
čit spousta nepřijemných zvuků. Zkoušky začaly být brány vážně.
Ale stejně to bylo spíše mohutný nadšení než skutečná hra.
Skaldby „Jsem debilní“ nebo „Plechý se rolujou“, byly značně
neumělé, založené spíše na vykfikování rezolutních pravd. Nut-
no podotknout, že například „Jsem debilní“ skupinu značně zpo-
pularizovala a dlouho to o kapele tvrdili nejen její náhodní po-
sluchači.

I aparát se postupně zlepšoval, až nakonec byl natolik do-
brej, že Al mohla vypoňhat i renomovaným zábavním kapelám. Ovšem
činila tak vždy za slib, že jí bude dána možnost pohostinsky
vystupovat. Bohužel, ne vždy byl tento slib dodržen.

Jednou přece - v nížkově, což je obec na Vysočině, kde se
konala jakási pofidérní zábava, spíše polosoukromá chlastačka.
Právě zde se uskutečnil první koncert kapely Atomové Mihule.
Tehdy už se rozpadl spolek jako takový a kapela přežívala jako
pevný bod, okolo nějž byli odpadlíci sdružení - poslední akcí
literární tohoto spolku byl vznik jednotného jména Jan . Nepomuk
Lorava, přičemž se všichni líbili jen druhým písmenem Jan A., Jan
B., Jan C., snad tehdy existoval i Jan E., tolik toho tehdy bylo.
V rámci sdružení Al se vydávaly různé sbírky ještě dlouho poté,
co se de facto rozešlo. Atomové Mihule ztratila své C a stala se
českou Atomovou Mihulí. Prvou kapelou ve výše řečené obci byla
nějaká tradiční zábavovka, hadlající od Lepalozy až po Děti z
Fyrea všechno. Spousta lidí tu ale čekala na něco jiného.

První pokus o vystoupení dopadl neúspěšně, leťto se nepo-
vedlo odpovídajícím způsobem sledit nástroje. Teprve při druhém
vpádu na jeviště se zdařilo technicky hrůzné vystoupení. Tréma
vbh, který měl jednu skladbu zpívat byla tak silná, že musel
stát otočen zády k publiku a nebyl na varhany schopen chytit takt
ani rytmus, ostatně tehdy o nich neměl, zdá se, stejně jako dnes
valného pon tí. Díval se tedy na Vratu, který trému zahnal lah-
vovým pivem a nenápadně mu ukazoval, kdy má nasadit. Povedlo se
a odezpívala se i nejvývsnější pí skladba „60 - písen“. Neertiku-

lovany lev pane vbh uvedl do varu i místní borce a celé vystoupení pak přivedlo do vařícího stavu i tajemníka místního MNV, před jehož lýtým levem se skupina zachránila útekem v připraveném voze. Nástroje a některé fans, kterých se, pravda, asi kolem deseti ještě do auta nacpalo, zbaběle nechali na místě činu. Dopadlo to dobře, fanoušci jako Petr třikrát Mihulí zapřeli, ani jim kohout kokrhát nemusel a nástroje sebrala vokálně instrumentální skupina a přivezla je s tisícovými díky, neboť pro ní zbylo na té zábavě mnohem více prostoru.

Bylo třeba pořádně víc zkoušet a bylo třeba začít dělat něco, co by mnohem lépe korespondovalo s tehdejšími punkovými hnutími, z něhož si AM vzala tu jednoduchost a údernost a jehož podněty ihned přetavila bez slepého kopírování v jakousi českou podobu. Příkladem nad jiné byla skladba „Hospoda - hospoda“. Další skladbou v tomto duchu byla „Modro - bílo - červená“ a nebo jedna z tehdy nejhezčích „Jsme O.K.“.

Když bylo trošku odzkoušeno, konal se v hostinci U tří hvězd lidově zvaném U Matyldy /podle bývalé majitelky paní Matyldy, které proslula nestálou zavírací hodinou a častými psími hodý/ první koncert Atozové Mihule. Na počátku četl vbh nějakou básně, asi to bylo „Nedělní odpoledne“, pak se čekalo na nějakého folksče, kterej nepřišel a tak zahrála Mihule pár skladeb. Mezi jinými „Učení - učení“, „Umělci, pane, ty si žijou“ a t. Jako zlatý hřeb tu zazněla skladba „Zákon hodnoty“, snad jediná vážně zhudebněná poesie, tedy nikoli písňový text. Skladbu provedl Zdenek na bicí, Vráta na varhany, text vbh. Byl to velice úspěšný závěr celého vystoupení. Koncert byl zakončen jarem a pivem.

Technická úroveň kapely se postupně zlepšovala a bylo třeba změnit. Postupně upadal zájem vbh, varhany byly prodány a on skončil coby hrající člen AM. Přicházeli jiní lidé. To už s Mihulí zkoušeli i někteří hudebníci z místních rockových formací.

Za náhodné účasti mnoha hostů byla provedena zpěvohra „Jsi ty zeřený louce“, text je snad ještě zachován. Bylo to jednoduché - samé slovní hříčky, zpívané vbh a opakované sborem. Nebyla dopředu dána žádná melodie, ta vznikala až při produkci, zcela spontánně. Přesto z toho vyšlo pár minut dobré hudby.

Je to dobře dopadlo pár krásných setkání s představiteli zlaté brněnské mládeže, mezi kterou byla Mihule již dlouhou dobu známá. Tehdy snad ještě nebyl takový tlak ze strany establishmentu, ale s postupnou lidskou aktivizací některých lidí z okolí skupiny, začal i zájem orgánů o celý ansámbl. A tak načasovali muzikantům vojnu tak, že se prakticky 4 roky nesetkali. Výsledkem bylo nové obsazení - zůstával Vráta, jako hlavní opora kapely, kterou je ostaně dodnes, a Zdenek, přidal se pan Plech, šel se tam kde kdo, kdo měl jenom trochu zájem o hraní. Skupina vystupovala v těch osmdesátých letech povětšinou na Silvestrovských mejdánech na Homolkovic chalupě. Jedno nadšeně přijaté vystoupení se uskutečnilo i v místním pionýrském domě. Hudba byla už dobře vypilovaná, velice živelná, texty prý jednomu člověku připomínaly Janáčka - samá zhudebněná říkadla.

Jednou to byl „Návod, kterak nakládat houby“, jindy vzpomínka na kamaráda převozníka na Punkvě a nebo krátká „V hotelu Pupu“. Skupina hrála i na festivalu v Šabčicích a pro svou image, které ostaně vždy přikládala velký význam, byla velkým středobodem zájmu.

Po návratu vbh z vojny začaly ty pravé potíže. Kapele bylo zakázáno jakkoli s ním spolupracovat. Vráta byl zván na pohovory. Protože muzikanti z Mihule byli již natolik hrácky zdatní,

že mohli hrát i v jiných hudebních souborech a začali toho využívat. Míhuli si nechávali jako koníčka, jako milenku z nejmilejších. Výsledkem toho nepřijemného nátlaku byl dočasný spánek celé skupiny. O nějakém sdružení již nelze vůbec hovořit. Bylo to po roce osmdesát, tiak se aktivizoval proti nové vlně a vypadalo to jako v Jiráskovi - Proti všem - proti všemu, kdo chtěl jít po svém, vypovídat své pravdy či srandy, zkrátka býtí svoji. Jednou je jisté, že ani teď nezmizela ta radost, ta všeobjímající radost z tvoření a hraní. Bylo to těžké, dodnes je vzpomínáno, jak se při jednom hraní, který nedopadlo skrz zásah pan vbh vyděsil a ujel narychlo povoláním taxíkem. Nutno přiznat, že většina lidí, nehledíc na ojedinělé případy, kdy někomu ujely nervy jako ve zde uvedeném příkladu, si zachovala nejen t tvář a nadhled, ale i příkladnou vytrvalost, řekněme tomu i zadrželost při pohledu na věc.

Vznikala krátkodobá sdružení jako např. „Kompost“ nebo „Bakáň“. Dodavatelem textů se stal Jan Antonín Neposuk Morava. Jako „Kompost“ vystupovala kapela ve složení Mirek V. - zpěv a trumpet, Pavel Zet - solo kytara, Kruták - bicí, Vrata - basa. Na jedné brněnské akci se konečně povedlo připojit i tolik kýženou scénickou akci.

Před podiem, na němž stáli jako vždy příkladně vymustrovaní muzikanti byla natažena šňára a na ní pověšeno několik bílých, na zem sahajících papírů. Byl na nich černě namalován kruh, čtverec, a ttojúhelník. Tato scéna přirozeně muzikanty stínila, ale právě v tom byl záměr akce. Před šňarou stála ještě židle a na ní bylo postaveno zrcadlo obrácené do publika. Jakmile skupina začala hrát „Kujeme těžkej kov“, vyšli na scénu vbh a AČim, v bílých rouškách na obličejích, v bílých pláštích a s gumovými rukavicemi na ruce. Při „Slizké holce“ foukali do publika nýdlové bubliny. Při Calcho „Dead Or Alive“, nazvané „Živí a mrtví“ protal AČi velikým nožem barevné pytlíky nainst lované nahore na bílých plátnech. Po obrazcích stékala modrá, zelená a červená barva. Při skladbě „Nahranej“ se zvolna plátna nožem ničila a na závěr vystoupení byla šňára přestřižena a odhalena kapela.

Na příležitostných akcích se střídali muzikanti i názvy, až si konečně jistého roku řekli členové kapely : proč se skrývat a zpověť, zpočátku nesměle, začala na soukromých oslavách hrát Atomová Míhule. Obsazení : Vrata, Zdenek, Plech. Nové písničky hledaly ten starý nezapomenutelný výraz, skupina se stala fenoménem, osobností známou mezi lidmi. Její jméno získalo muzikantům a jejich přátelům spoustu známych z Čech i Moravy. Bohužel se tak stávala z Míhule legenda o níž se hovoří, ale kterou nikdo nezná.

Nedí se ve zkratce shrnout tak dlouhé období účinkování a neúčinkování, bytí či nebytí, znepovrat nepřeberné množství zbytečných nebo úspěšných pokusů o možnost přežít a vyslovit se po svém. Tento více než desetiletý boj nikdy veřejné kapely. Pouze jednou si skupina chtěla udělat přehrávky, ale zlomená noha kytaristy Pavla jí v tom zabránila. Zbytek muzikantů a jejich přátel se jel na ty přehrávky do nedaleké obce podívat. Nalévající se, z uděná porota, dobré pivo a výborný guláš udělali své. Uroveň kapel konajících přehrávky byla krásně slabé - poslední hřebíkem, kdy „mihuláci“ neudrželi smích byla příprava scény u jedné kapely. Spousty stojanů s mikrofony, kvalitní klávesové nástroje, moogy, synth., dobré bicí. Diváci spozorněli a čekali se zájmem jak výtečnou muziku jim kdo předvede na tak dobrý aparát. Vylezlo přes dvacet členů jakési „hudby Tos či Zos“ a přehráli repertoár Petra Nováka, aby vše završila nějakým bombonkem či Climpičkou, jehož podání zvedalo přítomným žaludky.

Anděl s řečem plameným nemohl mít rozhořčenější pohled, než jakýsi komisař, který se zdviženým pérem, tedy propisovačím, ukazoval těm zhnuseným lidem dveře. Tyto dveře zůstaly prozatím Atomové Mihule uzavřené dodnes.

Ku podivu se letos stalo něco, co se dosud stát nemohlo, anebo se zatím nestalo. Na pozvání Captaina Achaba se uskutečnilo setkání žďárských neveřejných skupin. Captain Achab je skupina nezara muzikanta pana Pavlíčka, který soustavně zkouší a piluje svůj repertoár, aby s ní jednou, dvakrát vystoupil a nazkoušel jiný. Do své kapely přibírá muzikanty a zase je vylučuje, zkouší s cikány, píše výborné texty, přehraje program a zase zalezle do své zkušebny, kde se trápí otázkou další tvorby, problémy naléhavosti a pravdivosti své výpovědi.

Takže ve zde již vzpomínaném Domě pionýrů a mládeže vystoupila po letech legálně veřejně Atomová Mihule, Lamertzovy jehly, Povídalí, se mu hráli, a samozřejmě hostitel Captain Achab. Nemylne se, nešlo zde v žádném případě o undergroundové kapely, ani o skupiny alternativní scény. Právý význam těchto kapel, tedy těch, které se zúčastnily žďárského ROCKOV HO SETKANI je ten, že bez ohledu na všechno dění kolem zkoušejí, žijí, dýchají, tedy JSOU !

Captain Achab předvedl tradičně dobrou, textově výbornou, vyrovnanou muziku. Jako druhá vystoupila brněnská kapela „Povídalí, se mu hráli“. Údajně to mělo být alternativní country, jak kdosi tvrdil panu vbh, jež se nyní opět dostal k veřejnému kafe-rování celé akce. Spíše to byl onen starý známý brněnský sound, který pokud najde svou opravdu původní tvář, přinese svým posluchačům ještě mnohou radost.

Třetí skupinou byly mladé Lamertzovy jehly, název vypůjčen z jedné knihy pana Hrabala, hudba od Dead Kenedys a Sex Pistola. Je tu snaha i o vlastní skladby, které by možná byly lepší než kopírace Kenedys, kteří nejsou pro tento účel zdaleka snadnou skupinou. Dlužné přiznat, že členové tohoto seskupení berou svou hudbu vážně, snad až příliš vážně. Hlavně aby nezmizela radost, nadhled a radost. Morrisonovský podíl zpěváka této kapely snad ani nebyl příliš na škodu.

Poslední vystupující jitřenkou byla Atomová Mihule. Pan vbh si nostalgicky zavzpomínal na doby jejího vzniku a pak přišly kostýmy, vopičky a srandičky, cirkus, bigbitová veselka. Kdeže jsou ty časy, kdy všechny grupy vystupovaly v bizarních uniformách a maškarách, kdy každý koncert byl radostným svátkem. Diváci v sále vyzdobeném barevnými krabicemi, na zdech s provedenou výstavou obrazů tu radost poznali. Při vstupu do sálu je vítala sádrová bysta s velikýma ušima v černém obleku. Při koncertu Al stála u pódia a znamenitě korespondovala se vším, co se na něm dělo. Z původní sestavy zbyl jen Vráťa a Flech, bicí zaskakoval mladý bubeník jedné místní skupiny, měli i druhého kytaristu, jímž se stal Milan .., a jako hosta /později jej přiberou do stálé sestavy na bicí/ na sax Zalda. Závěrem ještě vzpomínka na starý čas s Kruťákem.

A tak se začala psát současnost Atomové Mihule, o které bylo-li před pár lety napsáno : neuměla dývenka, pouze spí - - nyní o ní již můžeme říci, že opět procitla.

Atomová kihule - texty:

1/ Sem debilní

sem debilní
sem debilní
sem debilní
mám mozek mobilní
mobilní
mobilní
nejsem víc k zblbnutí náchylný
náchylný
náchylný
jsem docela stabilní
stabilní
stabilní

2/ Flechy se rolujou

Flechy se rolujou
lidi mě nutěj
aby sem byl veselej
a na vostatní prděj

Flechy se rolujou
plány stagnujou
lidi berou, berou
a na vostatní serou

3/ 60 - píseň

Jééé pozdě honit bycha
Jééé v boku už mě píchá
k zemi vohnutá je mícha
co to ze mě dýchá,
že by pýcha?

4/ Hospoda - hospoda

Hospoda - hospoda
poklad národa
Hospoda - hospoda
idol národa

Pivečko - pivečko
mohutný mozoly
Pivečko - pivečko
ať nás nic nebolí

Norci pařej
fety se dařej

Hospoda - hospoda
idol a poklad národa

5/ Modro - bílo - červená

Modro-bílo-červená
co to jenom znamená
Modro-bílo-červená
Zástava, zástava bez jména
prej národ značí
Modro-bílo-červená
dyť je to k pláči

6/ Jsem O.K.

bezradný,
bezradný
sou naše gesta
nemížou
nemížou
přestat

Odlítaj jak ptáci
se zastříženejma
letkama
hledají
výchoďisko z neznáma

poetický slovní
hříčky
dívají se na nás
z výšky

bezradný
bezradný
sme O.K.
bezvadný
bezvadný

7/ Učení - mučení

Učení - mučení
s omezeným ručením
K čemu školy
do stodoly
K čemu vzdělání
ke kopání
Jednou jsi nahofe
podruhy zas dole
tak se tam necpí
ty vole.....

8/ Umělci, pane, ty si řijou

Umělci prej mají prachy
diskuzní kluby samý tlachy
sou zmítaný třířčí krizí
když jejich sláva mizí

Umělci, pane, ty si žijou
drbaj, flákaj se a pijou
probdělý noci uležej do básní
všechny city si přivlastní

Umělec je věčně mlád,
Umělec nestárne,
stejně bych ale věděl rád,
proč často končív pakárně.

9/ Guma

vezmu gumu
a vygumuju
to co si slibuju

vezmu gumu
aspon tunu
a vymažu nesympatický
povinnosti
a na papír
bílejší symbol
nevinosti
se sám položím,
abych se moh vygumovat

10/ Zákon hodnoty

věnováno sv. Petru C. z Brna

Když jednou dojdeš až k pramenům poznání
Když jednou dojdeš až k pramenům zklamání
Když se z téhle vody jednou napiješ, musíš být
celej život notorik

Možná napadený podivnou ptačí nemocí
hrabaly se v bojujícím smetišti,
Jakej by to mělo význam vyhrabávat pozůstatky
dobře zvetšelych
V pozorovatelných hlásili hvězdáři náhlý změny skvrn
a přes filtr kapesníku se více par do žaludku nevešlo.
Započali jsme ten nanicový proces sebelitování
a tvrdili jsme něco o obětech naše absolutním individuu
pravdy
ta paralýza nazvaná tímto vznešeným jménem ne a ne přijít
mezi nás

Kyvadlo hodin nás povznášelo nade všechny mrzutosti, byť jsme
i pomočení sbírali všechnu odvalu, abychom zastavili proud
Děvčata s elasticky tvarovaným prsem nás tiskla k hrudi,
která se propadala až kamsi do neznáma.
byl to snad podjezd nebo křižovatka, tak takhle se do
stanice láska nikdy nedostanem.

v hospodě byla vedena kráva na řetězu a řeč o pravých příčinách
krvesmilství mezi národy
než příčinu jsme měli sami v sobě
naši přátelé už 90 hodin neměli možnost
seznámit se s tím, co jsme tu neudělali v jejich nepřítomnosti

já a oni, my provinční básníci, hvězdy malých formátů,
civiloví s židovskou hvězdou na saku,
naše Osvětlení čekají,
zaplníme jejich pece vonným popelem

Příteli, prosím, pájč mi játra,
než je spotřebuju vrátím ti je zpátky i s úrockama,
kozky se dali lehce roztřepit na jednotlivé vlákna, tahali
splétali jsme z nich pravděpodobný obrazy svých plicních
šestěti

Podle chování a všech příznaků byly naše diagnózy různé
Přesvědčení o pudu sebezáchovy nám velelo utajit ty nejoso -
bitější
šrámy.

Skutečně se pohnulo slunce, mám v prstu své levý ruky,
tak schováno čeká na svícení,
pěkně si ho vypustím a ono letí, letí
a má se dobře, sviha slunce z mého levého prstu

Taky mám ještě jiný potouchlosti v sobě skrytý,
navenek, dobře pane apoštol, navenek, ne, nebudem odlupovat
ty fresky, který jste tak těžce restauroval na týchle starý
barabizně,

jež hrozila akutním případem spadnutí.
Stejně sete to, zdá se, vyřešil jenom provizorně,
Při prvním slavném mozkotřeštění, nachýlí se a spadne,
nebude již ke zvedání.

Postou v lese houby, šplhající korunama, našel jsem ořechy,
ve kterých se slunily jen mrňavý popelky v krásných nahých šatech,
tak lákavě se vypínaly, ale jak splodit tak drobná a titěrná
stvoření?

Slyšel jsem na dobu, kdy byl ještě povolen striptýz,
to byly tyto panenky z lehoučkových přesliček
byly královny našich galerií.
Vystavené akty byly akta a uložily se.

V hnědý aktovce jsem věznil unesený průmyslníky.
Fudá brigáda podávala hlášení. Extrémisté hrozili zbraněma.
Říkám, hoši, zabíjejte jestli vám to pomůže od smutku.
Vím, jsou bolesti, co se nedají utopit v alkoholu, zakopat
práškama.

Vy jste příklad sociální revolty. Vzali jste to z vopačného
konce, vodděláváte lidi jako skopce.

V Berlíně na párty, kde se kouřila marihuana a LSD,
hovořila mládež o svých možnostech s podporou
v nezaměstnanosti
v Praze v hostinci 4. cenové skupiny, hovořila mládež o svých
možnostech při zaměstnání, za který dostávají pravidelnou
měsíční podporu.

Bejci hučeli do svých žlabů - naplňte, naplňte je!
Poznesl jsem několik sklenic. Krávy prozřetelně sledovaly,
jestli jejich životní kruží nemají příliš hluboko do sklenice.
Krkání a mlaskání, prdění a šoustání, nepatří už ke kravím
zvykům.

Klaná telata.

Před brodem taky stálo stádo, dívalo se na člun jímž jsme oblečení ohněm objížděli boky štíhlých dívek pranic, pranic. Nečumte tak, to jsou naše samice, říkám bejkám, kteří projevili žádostivost. Mnozí měli skutečně veliká přirození, byli x by uspokojili naše vyvolené na několik kreků

Přesvědčili jsme naše děvčata, že jsme žádoucí, nebylo to snadné, při schopnostech, které získaly praxí, ale nicméně. lístky na představení byly ještě k dostání, pamatovalo se i na nás, jako na prozatimní diváky, premiéra měla teprve přijít.

Denně s možností ztráty uskutečnění

Denně s hrozbou nad hlavou

Denně s pláčem v hrsti

Denně doplácet na svou hrdost

Už nebudu platit, nemám peníze, Byly
Jak já k tomu jenom přijde, že je mám a nemám
Vyhrabal jsem je na skládce, nohama prašivejma,
Vyhrál jsem je v loterii unavenou náhodou
Jsou mi na hovno a musím je mít

i já jsem p e n í z e.

11/ Na tý zelený louce /torza/

.....

.....

Jsou paní, jsou k mání
jsou páni, jsou k mání

bílá hlava se v účtě sklání,

mi ho

na tý louce zelený
jo na tý zelený louce
pasou se tam jeleni
na louce se jim zelení
hlavou k zemi se sklání
v pilným spásávání

žene mi to vláhu do očí
co kyž se to votočí
mám špatný spaní
já i má paní

lalala lalalala la
kočička se vdávala
a vzala si kočička
co ryky na lep láká

dějou se věci
a jsou tu svědci
dějou se tu události
Naši bozi - naši hosti

nedávejte mi to vyznamenání
nedávejte mi ho
nedávejte mi to vyznamenání
nedávejte mu ho

ani jim ani
neďte vyznamenání

jo takový vyznamenání
jo takový vyznamenání
jo makový vyznamenání
jo, takový vyznamenání

ká ká ká ká ká

až na vojnu puđu, zakoupím si koně

ty yt ty ty
budeš platiti
neboť nemáš pojistku
dělat záznam v notýsku
tak hezká, tak hezká
nic mi neschází
až nic neschází
když jo, zapadnu do
mlází
těstí mu nic nepokazí
v jednotě se nakupuje
až se pupek vzduje

ta naše československá hudba je

nic mu neschází, nepokáceno je mlází,
je síla
naval lvě, tři kilo

*****

12/ Funkva

jel jses takhle jednou
madrou loďkou s Kvasnou
Funkvou

loďka byla vratká,
Kvasna to vzal zkrátka
k běhu

13/ V hotelu Pupu

V hotelu Pupu
tam tě vylupu
pupulupupu

Kompost - texty

14/ Kujeme těžkej kov

Kujeme těžkej kov,
spřádáme novou vlnu
blížeme spoustu slov
a pláň skoru tunu

bejval jsem hodnej hoch
co všechno zná a umí
tolik jsem toho moh
teď na to jenom čumím

Putyka máj domov
mí bratři, pijáci
když zavřou jsem hotov
něstem se potácím

Kujeme těžkej kov
spřádáme novou vlnu
pro nás maj spoustu slov
a nenávisti tunu

15/ Slizká holka

takže to zas byla vona,
co má mužskejch plný líčko
utakala by i slona
svou postavou disco-slizkou

lepkavá holka
hubu se-ej sed
ve klínu má kožich norka
co jí na lep sed
zas
zas tě láká do tunelu
špekama tě nadívá
vezmeš to jen na kapelu
na pár bednách vod piva

dneska je s tebou
zejtra d tím
věci se sejdou
potom na kožním...

16/ Nahranej

leze jenom při zemi
to je těžký řízení
rozmazanej vobehranej
blbej tupej, náš a ou kej!

páni jezděj v kočáře
kdo ti pupek rozpáře
vobehranej vabranej
na dva prsty díra, koukej!

Maká, kejvá, nenadává
včera vo něm vyšla zpráva
zasloužilěj, nérarnejš
poslušnej a nahranej

17/ John Cale - Živí a mrtví 15

Na nulu bambulu, a krutou sodu hrej,
do rány dej síl, blbý všude saěj
něsto je jed
žádnej nejní nevinejš
dřou, sou, maj zisky, palivo továren.

Škatule z betonu, barevnej magazin,
jak žily jdou stoky hlubokým podzemím,
z hromady dat, roste ignorant,
a první závislost mu staví hrad
V chomoutu je ten náš ráj
Vysoko miř, nízko to hraj

Taky zajdem v soukolí svejch mašin,
v lavině jedem kdopakví s kým
tělo mám jak leď
slyším, jak tečou vody ven,
pad sem na ulici, líbám se s chodníkem

Tak budu, podzemní král
tak budu podzemní první král
ve třetí vlně bydlím,
město je nutnej výsek
to je jen vrak
to je jen vrak
co tančí
to je jen vrak
to je jen vrak
a v křečích
to je jen vrak
to je jen vrak
strnulej drak
to je jen vrak
to je jen vrak

New Girls and Boys + Pakáň - texty vznikaly náhodně při hraní

Atomová Mihule - texty
=====

Krvežíznivej rak

Jednou takhle v červenci
to byl velkej žár
do něj krásný prciny
štípl mě komár

Strčil jsem jí do potoka
bych jí schladil tak
ááá krvežíznivej rak

Solhoun

leze leze po železe
nedá pokoj až tam vleze

nedá nedá pokoje
vleže nebo vestoje

Pešek

Chodí pešek okolo, nedívej se na něho
Kdo se naj koukne, toho pešek bouchne

Savec

Savče svého druhu
chodíš pořád v kruhu
Potřebuješ vzpruhu
abyš nešel v kruhu
Tvůj kruh tě svírá pevně
odstídívou silou země

Ticho samotu protíná

Ticho samotu protíná
v dopitý lahvi od vína
tady je účast povinná
každěj třetí už nevnímá

Říkala moje maminka
že je to děsná konina
prachy lítaj jako z konína
jen ať vyletěj, co s nima

Hrajeme divadlo na dobrý aravy
ta komedie nestárne
docela dobře už baví,
přežívat v týhle pakárně

Ticho samotu protíná
v dopitý lahvi od vína
tady je účast povinná
každěj třetí už nevnímá

Mosol - instrumentální

Do masa náš

Do masa náš
boří se už
slitujte se nebesa
bodá se náš do masa
Do masa náš
boří se už

Pahejly

Torza jsou slova
útržky vět
z úlomků znova
složenej svět
do horký kaše na
pál huby foukáš
z přání je prášek
a pálnoc už houká

pahejly kostí
pahejly svalů
z pahejlů mostů
z pahejlu skálu
Tejden je kousek
měsíce v kalendáři
vo podíl rvou se
vo kus tmy tmáři

Hrbatá postava

Hrbatá postava
hrbatý činy
zocrcený myšlenky rozlává
a pokácený rýny

Záda vohnutý
voči vypoulený
neí vyhnutí
zná cenu měny

Úspěšnej mladej muž
ztracená existence
po krk v tom vězí už
bažina ho svírá měkkce

Já ne, to ty

Já ne já ne, to ty to ty
vystrčilaš na mě hroty

Hrajem

Hrajem první housle
včera jsem byl kouslej
Vypouštím tu gajdu
raději si najdu
nášej druhéj nocleh

Jáno

Kocovinou pokousáno
bylo tohle ráno
V koutě tíše brečel
ten včerejší večer

Rok co rok

Rok co rok
vpřed vo krok
řek prorok
pak prokouk
rok co rok
vpřed vo krok
a dva kroky vzad

Jeden ví, druhéj smí,
každej svý v srdci má zavřený
a nepustí to ven

Uzavřete kruh

V lese byl domeček
v domečku stoleček
na stolečku mistička
v tej mističce vodička
v tej vodičce rybička

Kde je ta ryba
kočka jí snědla
kde je ta kočka
do lesa utekla
kde je ten les
napopel shořel
kde je ten popel
vado ho vzala
kde je ta voda
volí jí vypili
kde jsou ti volové
pění je snědli
kde jsou ti pěni
na hřbitově zakopáni

Žobty

První druhá - časem mrhá
třetí čtvrtá - v mozku vrtá
pátá šestá - v patru lehtá
sedmá osmá - zákázonosná
devátá a desátá - hrobníkova lopata

Naleivání rozuu

Mám chuť - se na to všechno vykašlat
mám chuť lehnout si a už nevstát
už nikdy nevstát
Mám chuť si jed na chleba nakapat
Mám chuť hlavu si kulkou provrtat
už nikdy nevstát
Mám chuť jed na chleba si nakapat
Mám chuť syslovi se podobat
a už nikdy nevstát
Šťastná budoucnost? Šťastná budoucnost?

Žvířata v akci

..dal pes kačera od rána do večera...

Bude tomu již rok, co jsme požádali několik
našich přátel, aby se pokusili vypracovat
návrh na:

plakát skupiny Atomová Minule
obal na mg. kazetu Atomová Minule studio
obal na mg. kazetu Atomová Minule + PNS
Destrukce - live

Do dnešního dne zaslala své návrhy slabá
polovina oslovených lidí. Bohužel se zatím
nenaskytla příležitost vystavit práce veřej-
ně. Využíváme proto nulté číslo Vysoc.činný
k uveřejnění návrhů. Z technických důvodů
nemůžeme však otisknout plakáty. Snad v něk-
terém příštím čísle.

/ ARTS MÚTER /

Miroslav
Kripata

Zdeněk
Neubauer

ATOMOVÁ MIHULE

Josef Jaroš

ATOMOVÁ MIHULE

VOVČEK
MATEJKA
1971

© MATĚJKA 71

Petr
Matějka

ATOMOVÁ MIHULE +
nechudební solivážná
DESTRUKCE

© MATĚJKA 71

ATOMOVÁ MIHULE

VOVČEK
MATEJKA
1971

© MATĚJKA 71

ATOMOVÁ MIHULE +
nechudební solivážná
DESTRUKCE

LIVE

ATOMOVÁ MIHULE +
nechudební solivážná
DESTRUKCE

Vladislav Bukáček

Vladislav Bukáček, Zbyněk Chvátal

Vladislav Bukáček

Atomová mihule

„V garáži“

ATOMOVÁ
mihule

V GARÁŽI

ATOMOVÁ
mihule

ATOMOVÁ
MIHULE

Miloš Sláma

6. KOVAL & FAN
 Bohatě ilustrovaná kniha...
 Frandem i psmičkou nej...
 ce Josef Kramlček
 7. Laskařov: VELKÁ OR...
 8. Cepak: DÁŠENKA CIL...
 Přibodem máleho loser...
 CERNÝ KALINA A L...
 autor seri...
 10. Dostava: DOSTAVENICKO S BONAV...
 11. Dostava: POZNAVAME HODNY...
 12. Dostava: neobkážejim z do...
 13. Dostava: výklad zii drub...
 14. Dostava: TAK A PRO...
 15. Dostava: na...
 16. Dostava: Kniha je...
 17. Dostava: STÁT AVA...
 18. Dostava: ak...
 19. Dostava: jednotlivé...
 20. Dostava: (jediné číslo) zakr...
 21. Dostava: nacti listek...
 22. Dostava: na adresu:

INTEŽENÍ
 - live -
 pokusné SDRUŽENÍ
 - live -
 pokusné SDRUŽENÍ
 - live -
 pokusné SDRUŽENÍ

Desky

1987

Host

26.9.

Let's Records
 1987 25W 2 244

Radek Neuwirth

SVĚTEM KULTURY

TELŠVIZ 15x

MOVÁ

M I H U L E

stereo

SOBOTA TO...
 1. P...
 2. P...
 3. P...
 4. P...
 5. P...
 6. P...
 7. P...
 8. P...
 9. P...
 10. P...
 11. P...
 12. P...
 13. P...
 14. P...
 15. P...

NABÍZÍME VÁM :

vokálně
instrumentální
nářez
skupiny
ATOMOVÁ
MIHULE

LP 1984

ZR

15x stereo

1 a 2 = 3

MOOSE RECORDS
1984
R. 2094 U.S.

original
sound

stereo

1987

ATOMOVÁ

MIHULE

15x

Radek Neuwirth

MOOSE RECORDS
1984
R. 2094 U.S.

Stereo ATOMOVÉ MIHULE poprvé

Atomová

1984

ÚTRŽKY

Z PŘIPRAVOVANE
KNIHY...

Udělal jsem si nový regálek na desky. Všechna elpíčka jsou v něm seřazena do příslušných abecedních přihrádek, podle počátečního písmena jména pěvce nebo skupiny. Jelikož jsem tím skončil éru rozdělení platní podle produkce - české nebo cizozemské, na my a oni; dostalo se tak hodně našinců na světovou úroveň. Rottová je zařazena k Residents, Brokop se tiskne k Procol Harum a Pere Ubu, Zappa se bratrsky dělí o místo se Zamfirem, Volek s Velvet Underground. Když mám tedy svůj systém a abecední seznam, jsem, dá se říci, puncovanéj sběratel.

Sběratel je teda ten, kdo něco sbírá, kdo shromažďuje něco krásného, nebo i jen hezkého, ale taky cosi pozoruhodného, něco, co už vytvořeno bylo; budoucnost to nevytvoří, leč budoucnost se tím bude kochat, bude se o to interesovat, bude z toho vycházet. Je hodně sběratelů, někteří jsou přímo posedlí sběrem (třeba informací, jsou dokonce instituce na totéž sbírání); jsou i města, která vlastní pozoruhodné sbírky, nebo Zoologické zahrady s kolekcemi nejrůznější zvíře.. Ale jsou i osady, kde krom jednoho muzea, raději kácí starý pohanský modly boha Baala a místo nich vysazují nový háje. Nedá to takovou práci, jakou by byla údržba těch starých, není zapotřebí je mnoho estetického citu. Tyčí se tu kosmatý pahýly z betonu, kouř z fabrik (proti kterým protestovali odboráři za první republiky, tehdy tu ovšem nikdo nechtěl vyrábět lisy a presy na lidi, ale Svatoplukův "šéf" zde zamýšlel krouhat boty), kouře těchto "radostných" pomníků lidský práce se nesou nad městem a vesnicemi, zahalují Vysočinu. Kouř jde nad městem, vlastnicím jeden letitý klášter, kde Vám "fundovaná" průvodkyně nabídne světovou historii zhruba od roku 48 neboť do té doby se nic zvláštního nedělo, vyjma dlouhé doby křesťanského temna, které rožčeřilo pár světových i osvětových válek, přístavba levého křídla paláce, s výjimkou překotných změn světového systému a rozpadu pravého křídla paláce.. Von se ten klášter stejně brzy zhroutí, bude-li zachována kvalita jeho nynějších oprav. Vyjma tohoto kláštera, radnice a hrstky starých domů, nemá tohle město pomalu nic, co by vyprávělo o jeho letité historii, o světových válkách, revolucích, nebo o křesťanském temnu.

Jsou městečka, kde můžete chodit klikatými uličkami, kde se můžete bát v tajemných kasematech Stínadel, kde Vás láká krásná architektura prastarých čtvrtí, útulných vinárniček a bárů. Kde můžete v horách zalézt pod letité podloubí, pít vodu z památných kašen. Tato města jsou sběratelská, znají svou cenu, znají cenu kamene, potu, lidský práce.

Narozdíl od nich jsou i taková, kde se jednou pálkou huby hovoří o shrbených zádech, končícím chlebu, staletý tradici a kde jediná ulička-matička přijde vybubnovat. Zvolna jest zde rozebíráno zdivo chátrajících domů. Tahle ulička vede nízkými domečky, trochu dýchavičně do kopce a končí nahoře svatostánkem, v němž se slézají žízňiví poutníci.

Některý hospody mají zajímavý osud. Přeš původní hostinský účel se propracují k sídlu Sva dlenky, či Doplety, přes nějaká obskurtní svobodnopodnikatelská určení, až po možnou likvidaci, zpět ke svému praučelu. Co kdybysme tam udělali hospodu, zlepšovák, radost a dobrou nápad. Starý zdivo se protáhne v kloubech, zapraská to radostně po baráku. Znova se budují záchodový žláby, montují výčepní pulty a sporáky. Navážej se stoly, židle, aby po letech, kdy zde smrděl klíh, pletýnky a panejvýše nohy majitelovy, tu opět začaly stěny načichávat sladounkým smrádkem chmglóviny, ostrou vůní kořalek, těžkým gulášovým a řízkovým kuchynským aromá.

Tichý kouty oživnou, smrad, řev, hněv. Život je znovu tady a to ve své nejprimárnější a nejanimálnější podobě. Zase noví, a pak postupně staří štangasti, zasednou ke svým stolům a na své sesle, ke svým oroseným pivním sklenicím a kávám, k zimním grogům a svárkám. Noví blahoslavení tu zkroucenýma rukama, nekonečný povely z poškozeného mozku, vykonávají přetočenými údy: převrácený činy nad nimiž zůstává rozum stát v němém úžasu. Opět nože vbodené do zad. Děcka brečej nebo se smějou, hosti ujídaj z pestrého koláče jídelních lístků, pijí sladký trubičky nápoj. Rozchody a opětná seznámení se, pravda stýká do záchodových žlabů, nahrazuje ji pivo. Radostný objetí a vzteky vzápětí. Co se tu už zapilo dětí, kolik jich tu bylo pochováno. Kolik lidí si tu přísahalo lásku, nebo přátelství, který přetrvávají všechny strážně světa a kolik se hned po té rozešlo, podlehnouce nějakým citovým břichabolům.

Sedí tu ti, kteří mluví, ale také jiní, placení za poslech. Končí tu jakákoliv stavovská nerovnost. Nerovnost o to horší, že dnes není definována nikým a nikde, ale přesto je mnohem markantnější než za pátera Koniáše. Zde! Zde! při těchto stolech se hroutí přehrahy jazykové, zde podávají demise vlády, padají hlavy. Hlavy na pocákaných stolech, na WC nápis, nesar tu vole. Všechna okleštěná poesie tohodle malého gheta, gheta radostí a strážní. Někdy se zdá, jakoby to byla potápějící se loď a na vrcholku Veselské ulice byla ještě suchá paluba, kde cestující odsouzeni k utonutí, tančí a tančí, než je pohltí oceán.

A tahle paluba má i další radost. Tady venku při parném počasí můžete sedět na zahrádce ve stínu porostů, obecně zvaným trifidí, neboť tyto porosty, podobně jako někteří špatní jedinci, se živí lidskými výměšky a zvratky. A i jim, jakož i těm některým špatným, jdou ty výkaly náramě k duhu, neboť na jaře zkráceny ke kořenům, na sklonku léta už přikrývají svým lupením celou zahradu.

Traduje se dokonce, že při nadměrném pocení, vyvolaným pivem a rozmanitými ostrými nápoji, se zde člověk opálí ještě lépe, než na preferovaný městský pláži. Zahrada je plná dětí. Tátové a mámy s kočárkami..konečně mohou zanechat celoročního alibistického popíjení doma při televizi, k níž si stěhují celý batérie piv a ománkových vín..konečně si můžou přihnout veřejně, vymlouvající se na náramný horko, aniž by ohrožovali zdraví svých potomků, aniž by je na padrt semlela neúprosná kola mlýna veřejného mínění. Dostati se mezi ta kola-nikdo nevyvázne živ.

Kytary hrajou, holky se smějou, i tady se dá prožít léto, na boční palubě, na vrcholku Veselský ulice.

Takže toto město, který nesbírá nic, ledva tak kameního na polích, to město, přece jenom nějaký ten klenůtek má. Ještě ho nemalujou malíři, nevykládají se o něm pohádky z desatera, ale přece jenom půvabná čelenka Veselský ulice se smaragdem Pardubický pivnice bude mozaice našich dnů scházet. A možná, že někdy půjdeme kolem kamení, kolem základů nových domků, nových sídlišť, kolem příštích bytů pro rozrůstající se městskou aglomeraci a budeme močit zrovínka tam, kde stával domek soukromého krejčího, posledního soukromníka našich časů, budeme vzhlížet k místu po domku Lea Lázníčky, rozhlížet se po ruině domku Kovačových, nebo Szabových. Budeme kropit svěcenou vodou své moče ty příští zárodky našich budoucích sídlišť, jen takovej malej, nevodbytnej plamínek lítosti a snad i otázečka nám vyvstane na mysl: jestli to bylo potřeba, jestli tu teď vyroste něco, co se nám vreje do paměti stejně, jako tahle stará červivá, voprejskaná ulice..jestli to upřednostnění užitekivosti, nebejvá přece jen kráse na škodu.....

ROCKOVÉ setkání

NE: 4.6.1988

v 15⁰⁰ HoD.

4.6.1988
OTAVA

SAL
OD
P
VE
Z
D
A
N
A
C
O
C

'Captain Achab'

MOV III

AMERI
ZONY JEHLY

VI
LI, ŽE
MUHRAĽI

2
hosde

ČÁSTI 'SETKÁNÍ' BUDE VYSTAVA OBRAZŮ
HOMOLKY + V. BUKAČKA

POŘÁ DA:
MO SSM
VYSOCANY

POZVÁNÍ NA NETRADIČNÍ ROCKOVÉ SETKÁNÍ

Dne 4.6. 1988 v 15 hod., v sále Okresního domu pionýrů a mládeže ve Zdáře n/S. pořádá MO SSM VYSOČANY setkání žďárských rockových skupin "CAPTAIN ACHAB", "LAMBERTZOVY JERKY", "ATOMOVÁ MINULE" a "POVIDALI, ŽE MU HRÁLI".

Přestože stylové zaměření jednotlivých kapel je značně odlišné /od folk rocku, punku, nové vlny až po jazz-rock/, několik společných znaků je zřejmých. Především se prezentují vlastní tvorbou, osobitostí a hledáním vlastního výrazu/ samozřejmě s větším, či menším úspěchem, jako u každé tvůrčí činnosti/.

Kapelám tohoto typu nejde o líbivou, veselou a bezkonfliktní hudbu, jejich vystoupení se obejde/ a z finančních důvodů musí obejít/ bez špičkových aparatur, reprod ukčních soustav, světelných efektů, kouřových clon a skandovaných potlasků.

Je pro ně příznačná dlouhodobá a vlastně nikdy nekončící práce ve volném čase - s minimálním oceněním společenským, o finančním ani nemluvě.

Jde hlavně o dnes tolik potřebný protest proti přetrvávajícímu modelu převážně konzumní společnosti / dříve by se řeklo malo měšťáctví a šosáctví/, kde tolik programovaný a propagovaný "plnohodnotný citový a duševní rozvoj socialistického člověka" ustoupil kamsi stranou za ryze spotřební záležitosti.

Jde o hudební výraz dnešního mládí, tak jako přijala mládež za svou hudbu jazz v padesátých letech, či o pár let později rock and roll.

Jde o to ukázat, že všechno omezování, pramenící z obav na její negativní vlivy na dnes již tak citově vyprahlou mládež je stejně nesmyslné a neopodstatněné / a po letech jen úsměvy budící / jako zásahy proti hudbě předcházejících generací.

Za možnost uskutečnění této akce je třeba poděkovat hlavně svazákům z MO VYSOČANY SSM za jejich dlouholetou a vytrvalou práci v oblasti kultury ve Zdáře, kde prakticky nahrazují svojí aktivitou to, co ostatní kompetentní organizace obcházejí a zanedbávají, ač to mají přímo v náplni práce.

Doufejme, že v souladu s právě probíhající přestavbou naší společnosti a propagací nového myšlení dojde i k novému pohledu a postojům vůči nonkomfortní hudbě a kultuře vůbec, k docenění jejího významu ve skutečném rozvoji společnosti.

JP

/Článek zasláný k otištění v okresních novinách "Vysočina", který se "nekoná" ./

Tyto věty nejsou určeny k tomu, aby někdo nad nimi přemýšlel.
Měl jsem jen potřebu se vykecat a nebylo zrovna komu.

filoc = nemoc

Tak už je to tady, člověk aby se bál pousmát
otázkou, cos tím chtěl říct, tě hned usadí

Člověku až zamrazí, když si uvědomí
o co byl připraven, jak byl vykleštěn a vymaštěn jeho mozek
jen proto jedno, aby šel a neptal se proč?

Být poslušný a nepřemýšlet nad tím co děláš
zavrhnout v sobě všechny city a vzpomínky na život,
když ještě nad ním nevládla moc vyholených zátylků

Jen ty sám v sobě musíš střežit svůj svět
a poznat s kým se o něj můžeš podělit
Lehce se to říká, ale dokázat myslet a přitom
nesmět přemýšlet dovádí leckdy člověka k šílenství

Nemá cenu vyvozovat závěry,
nemá cenu stavět se na odpor
Vždyť zatím stále nad každým "chlapem"
zavládne moc vyholených zátylků

TU TO DOPADLO

Nahlížíme do prázdných pulitrů
zmatení pobíháme po městech
vyhýbáme se cizím pohledům
a zatím skutek utek

Radost jsme vyhnali starostmi
lásku zase nenávisť
smíření se svojí samotou
ztrácíme pocit potřeby hledání
Zachováváme si svoji kamenou tvář
aby nikdo nepoznal co jsme zač
Z radosti lásky děláme nutnost sexu
A to jen proto,
že jsme to my
a neumíme být jiní

KUS ŽIVOTA

Nejhorší je, když rozum přestává vnímat duši
to apk člověk dělá věci, aniž by tušil,
že vědomě zabíjí svoje bytí
a nejvíc mu v tom pomáhá pití

pití, jako kamarád, dokáže pobavit, dokáže rozeňřát
dokáže zbavit se studu
a přitom tě nechá rozbit si hubu

A pak člověk neví kudy

A přece někdy ve slabé chvílce
kdy rozeznáš v sobě opilce
chtěl bys vrátit věci zpět

Ale nejjednou poznáš, že i tak se dá žít
a začneš znovu pít
A pak je pozdě myslet na návrat

Už si nezasloužíš být čím jsi byl
nebots pil a proto vlastně nebyl
Leda tak d'ebíl i když rozum tak velil

***

Čas se nezastavil a ty pořád nic nechápeš
Je pozdě a nestačí jen litovat
to si pěkně odskáčeš

0 - oku

Jednou jsme chtěli dojít k pokroku
ted už nám není do skoku
neboť nás natrhli v rozkroku,
když přidávali do kroku
A z toho plyne, když chceš dojít k pokroku
musíš dávat bacha
koho máš poboku
a kdo ti kreje záda

AUTOR :

JOHNY J.

22. LET

student V.S

O s t e t k

z t a c h l e t

J a n a n t o n i a n e p r u k

m o r a v e o 35

V depresivní náladě, ukous sem špičku rohlíku
pokřižoval se a zazpíval si chorus,
Vešel jsem do modlitebny, abych posvětil přítomnej kříž
krvavý slzy se třpytily na zmuchlaných tankovkách
neboť jediným básnickovým vysvobozením je verš!

Kdykoliv jsem vynlížel budoucnost,
našel jsem jen prázdnou černou díru a pór rozpitých flašek
Vypěstoval jsem si dítě sen
a kolíbal ho na vlnách nikým nepokořený mysle,
Některí nosili dárky,
jiní mne odnesli celýho
a nic než prach zůstalo z jejich politických závětí.

Pramínky ná a nenávisti splítal jsem do cůpků
na dálnicích stopoval kamiony
a zpíval donašečský písně, sám udával tón
Páter fráter mi požehnal, aby mě mohli zabít
pil jsem s ním mešní víno, ústa od krve
cibly jsem polykal, drtil kámen
cítil jsem se pohřben a nenávratně ztracen
smýkán ústavními frázemi
a společenským dopadem všech svých šílených činů.

V apačských horách zkoušel jsem flétnu
a po balatonských hospodách cimbál bratrů cikánů
Černě se po mně dívali, únosci dětí
a smetí /i jeti/
vozkové s krvavou tlačenkou v dásních

Na Smíchově prožil jsem flám a díratý ráno
stál jsem s díravou mošnou v průvanu, chcal do větru
Na senicích se bál lačných psů
a některých lidí
Párie si smetal z čela ve chvílích amoku,
Mušky zaplašeny, botky sešlapaný
nepřátelský drnčení zvonků zvenku

Tu uvnitř nezranitelná stvůra
vnutila mi papír, tužku, slzy, vyhřezlý střeva
a kytku do vázy,
nokoukl jsem do propasti, sevřel pěsti
mrhal časem, abych mohl podepsat vteřinovou výpověď
Smolil jsem na vrši verše a chodil bos
V depresivních mániích řval: Vašku, šašku,
skloňoval svou bolest a přátelský city,
který chovám ke všemu lidstvu a k některým zvlášť
a vesmír a někteří zvlášť mlčeli,
vyráběli zlato

Bohem opuštění,
biliárový koule, který se jen natukávají.....

Stvořenej pro lásku

Ale co je s tím malým klukem,
co kopával do plechovek vod maďarskýho guláše,
a sbíral kamení v lomu?
Kterej měl doma sbírku ametistů
a tiskl v kině kolena k sobě
Do sklepa tajně chodíval vyrábět svítivej plyn
holkám sliboval hrady a jedy...

Bránil se vránám, čápům a špatnejm novinovejz zprávám
Vybral si roční období, pronesl zaklínadlo
a rukou na klekátku, chtěl od
bratra Boleslava vyzvědět přesnej čas
anebo přijmout krajíc spásy,
pomazanej tukem víry.

Snad přiznal právo na sebeurčení
pohádkovejz drakům,
chytal si do ruky prasátka,
hrál na ságo a kytaru,
měl svou skobu na zdi,
Novej zákon, Ježíše Krista a plnou hlavu ideálů
Měl slunce, co vypouštěl za svítání
přes třicítku zubů a pár dní do finále
černej plášť do deště
a zář radostný duhy v očích,
Kráčel přímo, přímo na oblaka
nepohnulo se ani stýblo trávy
Nikdo nezvedl hlavu
Vítězný radosti holubic se zastřiženými křídly
krkání krkavců
ztrácí se, mizí,
docela sám a bez požehnání...

Holubova smrt

Moc psů- holubova smrt, smrt holuba co se vznášel
nad věžema matky měst, nad bolestínem těsta těst,
nad lavičkama jen pro bílý holubí hovínka,
Černá populace v hostincích a távernách
a v tanečních dásco bářech
tisíce dárků v majonézových kombinézách
s medovým hláskem

s krvavými ztracenými pohledy
Vylizují kontejnery v Pisárkách a před ostravským bufetama
černají se v musoliniho košilích,

je jich plná mincovna
Jaký je to zlato v barevných pláštích,
zlo šplhající z očí,
igelitový obaly diplomatický imunity
samošky se pyšní regály generály
cedule zvou na večerní před stavění
laterna tragika

Černí divaďle noci
bílej stejnotisk rána, uslezenný odpoledne
tančící půlnoc, hysterický okruhy kasaárenských zdí
Rozbitý skla sociálních struktur, mravokárný hry
Národní divadlo se schází ke zkoušce
dávno odmítnutého představení smrti národního smrti tele
Strážníci řídí provoz jen po paměti
Foukají auta prvé pomoci
Ve Vltavě se topí dějiny
na mostě se svatí shlukují kolem Brunclíkova lva
Turci chtějí hrát první housle hradního orchestru
V podchodu stařena nabízí borůvky
a jiní se protahují kanálem,
křivý pohledy a stisky rukou, osvětlený plochy tramvaj
Cizinci se cvičí v nadávkách,

Hudební nockturno továren a zvonů z ukaradených zvoníc
rezatý lešení slézají mravenci v podzimních křečích
Faraoni a svatochrobky bytů, kavalkády citů,
roztýká se kolomaz, smuteční pochody a šálek malý kávy
ess press oo.

Venkovaní balí košíčky v ratmu Thomson Twist
pracující hrajou šachy a dostávají mat
příplatky křižují nádražní halu,
lžeme si navzájem: já a noviny
od piva zablácení taháme výhry z tomboly,
slisování víkendů probíhá hladce,
kolonády smrdí sírou a
nápisy v podchodech chtějí lásku, mír a jižní ovoce
Dívky zase nenávratně touží po riflových sukínkách
a rukama pod nima šátrají hledající ty druhý,
pravý ruce.

Uklízečky přicházejí první, utírají stoly politý kávou
smetají z rohů prah a nepatřičný slova,
větrají rozhovory a okopaný zdi,
na záchodcích paní sype desinfekci do močových žlábků
ostržitě hledí jestli jí kluci nekradou papír na stolku
směje se rozapnutým puntům a skřípění zubů,
pouští mezi nás vodu a tou zavazuje tkaničky moče,
gilotina spláhuje nesedací mísy,
na prahu snů a potřeb se scházíávají
básníci i vrazi,
někdo si mává obuškem jinej střílí z revolveru žízně
a pořád tiskne spoušť jako na poušti

Kdo ví kde tenhle vlak nabere mízu do uhláků
kdo ví který ty roky spočítají hříčky výher
podlehnou přívalu utečenců z první světový
armády s obrázkem France ferdinanda s šlehačkovými
rakvičkama,

oblázky skutečna odlétající do zákopů minula
Záření se obrací, sadako chce žít
na nemocniční posteli si skládá jeřáby
pouští je oknem na jih, obrovský vlaštovky bubnujou na okap
slítají na pěšinku, hladkej, klouzavej let,
padají k hromadě mlčících rybích hlav,
Tyranobijci vztyčujou paže,

diktátor si zakrývá ústa polštářem
zvířecí pokřik vítězícího atleta,

hry dobrý zvůle
nadšení příslušnic první pomoci nad gumovým pohlavím
dokonalých modelů,

světová církev nastolena
nový tváře, nový jména,
zase ty povinný úkony, přezdobenost chrámů
zase ti kteří visí na hlavním trámu,
geneze vítězství, pestrý šranky celních přechodů
pěšinky jako jazvček, rozeklanej jazyk hda hada,
sá mě ráda, nemá mě ráda?, dělí se dělí
na polováčnický a celý.....

Vlasy

Nestřihám si často vlasy,
Co je komu do mý krásy?

Pořád tu v nás přebívá
Co současno pohřbívá.
/Pochovaj nás zaživa?/

Jako dítě chtěl jsem vlasy,
I když s tím nejsou žádný špásy.

Přizpůsob se vstup do kola,
můžeš taky dělat vola,
Tlaky zdola, Nátlak shora.

Do ničeho nepadnout
Klidnou vodou tiše plout
Poslušnej jak dobytek
spásat vlastní přebytek.

Už to nejde ! Už jsem jinej !
Co my víme, kam až smíme?
Člověče, člověče, stíne
zvedni taky jednou hlavu
jdeš jak ovce na popravu
- o čem sníš, copak víš -
o svobodě nebo právu -

Možná je tu souvislost:
špatná přizpůsobivost,

Nechci dělat z nouze cnost
Zkrátka!
Zavírám si zadní vrátka.

Nestřihám si svoje vlasy,
co je komu do mý krásy.

Jen an skok doma

To jednou přijdu domů, jen na skok
snad abych se pomiloval
nebo s přítelem nazotal nítě na sváteční vestu
a ze samý radosti nad skokem do prázdna
sednu si až utonu
A kdeže je milování zašitý únavou,
a kdeže jsou nítě, když je nadrátováno
Rukama škuhu sítě, člunky bezradnosti
plovu na vlnách,
ničím vazby ve svý nevázanosti.
Zatímco jiní se otáčejí po směru hodinových ručiček
sáz s klíčem ve dlani,
kam jenom poletí, andělsky raněnej čert?

Levím, mám napsat báseň nebo anonymní udání,
že sousedku proá chlapík z údrěby?
Už nemůže zvednout korunu z lásky
přežehnat insignie přátelství
zvednout je na roven koruních klenotů
Zavalen záplavou citu, zdolávám stěny bytu,
pouštím si z rádia svitu,
Sonátu raněného zvířete, fučíka zamítám: lidi už nebděte!

A tohle je podíl práce na pooplčení lidí,
Žaluju práci! Žaluju otrockou pivinnost
montérky, smokíngy a mantly,
+ horních deset tisíc s jejich tvrdými břichy
z našich mozolů,
Nenávídím práci, která mne uspává a bere klid,
nikdy jsem jí nic nezískal, ani lásku, ani přátelství
snad jen tu náklonost k pití,
Můj mozek je drcen soustruhama,
zalejván kalužema olejů
elabej, slabej, slabej,
radost dvou údobí mezi výplatníma páskama,
šilenství produktivního věku,
Ríchačky intimních styků, kartičky na svobodu,
práce je veš, chytit ji, zbil bych ji holí,
je to veš, kouše a bolí!
Křesťanské otročení přefiltrovaný kapitálem,
stovky a miliardy námezdních dělníků,
Keuteču jí,
dnes zdravím prázdny stoly, chůze je práce,
i nohy po ní bolí,
na cestě nacházím prázdny shnilý stohy,
i zpěv je práce - a k němu nemám vlohy,
rač všeho nechat a přestat dejchat,
dostat se mezi Bohy.

Tma rozlomila hostii

Tma rozlomila hostii
dne, který měl být posvěcen,
Lotr po pravici už je pověšen!
Toho dne Kristova slova
násilný mlčení znova
den překryje, schová...

Temně fialová dunivá země,
jako obětina se dusí ve mně
Oběť krvavá,
rány rozdává
mlčení dveří, místnost se zžehí,
jen chlad zůstává.

Obludný ryby protýkaj kolíbkou,
ryby chyby, smutek,
že skutek pryč od nás dvou.
Utek

Probouzí se
zlato v míse,
s elánem nad ránem,
visí tady vražda
čas upíjí, dny zabíjí
minuta, hodina každá....

Lidi z druhý strany

Učím se rozpoznávat lidi z druhý strany
Získávat předivo ve školních učebnicích
Hledám si na mapách správný místo k přežití
atomový útoku z mírový elektrárny
a lidstvo se dělí na postižený a na
sociálně realistický spisovatele a básníky
na Dobříž a na ty, kteří nejsou v dobrý říši,
na klaky, kloaky, kliky
na prostocviky a zvyky,
na domorodná společenství oslů s křížem na prdeli.

Z podkrovů závodních hal vychází
toužící papíry výplatních listin,
závislí na chlastu, penězích a přátelích,
Někteří docela pohoršlivě zvedají prsty
Jiní mávají holema,
zametají stranickost a vyhánějí vlky z lesa,
každej má svou pravdu, masnou kost,
averze, perverze a verze o kristu a traverze.
Ve svůj závodní ráj věří, nikoho do něj nepustí,
pláčí v koutku síně tradic, oblečení do netradičního
dělnického smutku.

A blázen Kubata na blatě byl stát!
A blázen Jánošík jedněm dával, druhéjm krad!

Husův popel uplaval jim po vodě.

Špendlíkem píchám do sporožirovýho účtu,
na strany má dáti jemně prstíčkem škrábu
na strany dal, vybrečím všechny zbývající slzy
Nakoupím si pevný zámky,
zaplatím dobročinný známky,
a budu doma křičet, volat do stěny
Všechno je na hovno,
Všechno je ztracený
Budu se potácet od směny do směny,
RANÍ? ODPOLEDNÍ? NOČNÍ?
přesycení, nebo lační,
tlačí káru, k stáru tlačí
motaj se ze strany na stranu,
jednou si počkám na ránu,
na poslední pecku z milosti,
po níž se klid už rozhostí,
/poslední lidský starosti/
najdu si místo pro kosti

A dosti, dosti, dosti

Bůh ochraňuj pop music

Bůh ochraňuj pop music, slepičí IQ hvězd,
taktiku mysomusů,
jejich pletichaření a třesoucí se ruky,
Mystéria zpívajících prostitutek,
Samce s propadlými boky,
Nástroje jako prodloužený prsty
hmatají ti po krku,

      dusí otrocky platícího diváka.....

Bůh ochraňuj tohle samolibý a ješitný skupenství,
mraveniště večírků a klepů
Spálenou jíšku a děcka v internátech,
Jeptišky tančící při zvednutých sukních /dominiku, Niku, Niku/
Mniši se dali na domino,
Všudepřítomný rádiový vlny, Nový kohouti v kurníku,
Krahujec, kterej narazil, odvolání, soudy, mravnostní delikty
Svítilící reflektory!
Nablejskaný úsměvy, oprátka na krku,
Rezervní hlasy, falešný volby, nahrávky dolby, královny krásy.
Stehna, který rozevívá Křoví,
Patky a zlatky, káry a máry
Socialisticky vyspělá společnost snobů,
Zasloužilí baviči, škrholové utržení ze řetězu
halíře bez ceny, prachy předem ztracený
Zlataj mikrofon strčenej v prdeli
/ jenom si vzdechnou a dovedou to prodat/
jenom sá krknou a je to ze života..
Zoufale špinavý prázdný vokma, kulturní vředy,
rašelina propadajícího se jeviště.
Někoho to uživí až do důchodu, jinej zemře mezi závorama,
Fanfarónství vypůjčených imagií, velkohubost na cizí účet
Vysoká hra, Hus káže na hranici,
Někteří vzývají boha Baala, jiní se klaní vládnoucí tmě.
Estabilishment ztracených, duše v pecích,
Osrdí kovaný tekutým pancířem, vzpomínky na dávno
Vzpomínky smrdící pravdou,
Vůně přehlušující špínu z šaten, špínu ze který se vobrací žalou-
dek
Emodralý žaludy úspěšných textařů,
Zdvižený frňáky zavedených skladatelů, Adeptky zdravotovědy
odhalujou kýty.
Mramorový poprsí velikánovy sochy, sen o úspěchu a slávě
Berou to od píky, nebo od Adama
společné listování v dějinách prostituce, a učebnici pravopisu,
Sliz proudící z informačních zdrojů
Naprostě přesně vypočtený kulturní početí,
Vrazy kultury, placení prznitéké rasy,
přesvědčení národa.
Bůh ochraňuj tu oškubanou kostru,
špinavou línou řeku, luxusní hotěly,
krysy utíkající z lodi,
Bůh ochraňuj pop music,
znárodněnej důlní průmysl,
Hordy barbarů s vykasanejmá rukávama
tlupy námezdních dělníků, společenství vrahů!!!!

Tolikrát jsem jim to říkal

Tolikrát jsem jim to říkal, že šílenství zachvacuje ulice že opice mají jenom jednu možnost - možnost napodobení, že hroší kůže není oblek pro každého.

Na kazatelně se prokazatelně zmatený obraty pletla do abstraktních obrazů....jsem zmanipulován...Jsem součástí toho s čím tu hýbe veliká úroda státní moci, moci nemoci.. Zaníceně tleskali andělé se zlatými křídly. Modrý oči cherubínů, démanty na trůnu bohů. Jásavej třepot bílejších svatejších s dosud zřetelnýma jizvama Mariina početí a stigmat svatého otce Fia, jenž dovedl nad pouhým písmem stanovit diagnózu nemocného, a měl srdeční slabost pro spisy sv. Augustína, theologa církve.

Na kříži, ve zlatém plameném voze, při vousu prorokově v ranách sv. Šebastiána, tam byla ta bolest, která vyvěrala otevřenou ranou úst. Jak sladké nesmysly pronášel Ježíš v zahradě Getsamatské, proti tomu, jak trpí lidstvo vystaveno sedmi ranám morových dní týdne - Přechod přes pět let pracovního řádu máčí lidem topánky, není přívozu ani odvolání, jen automatický pistole farizejů hlídají česáče krvavých valounů.

Nevěsty na cestách, černý závoje, zaslíbení ve spánku, tváře jako křídlové nápisy na školních tabulích, směrovky do města měst, šipky vedoucí k visutým zahradám, šehrezáda předčítající bajky, hladila ho v klíně, bála se příboje, kterej se v něm vzdou -val. Jako Beránek boží zvedal se z lůna ženy, která mu dala všechno jenom ne pokračování..smutek nočních hodin, smutek odbíjejícího kostela. Hodiny předcházející svůj čas, plechové pivo, odjištěný granáty alkoholu, otázky nad amforou, lebka z Shakespearových hamletů - pít či nepít?

Nasedl do čela karavany, spojil ruce na šíji bílý klisničky, spojil své rty s pramenem živý vody, sklomil svou hlavu před nekonečnou touhou být přijat, obžalován a objeven.

nad stánkem šejka z Columbie Santos vlála zástava učedníků tovaryšstva, připojil se k těm černým kloboukům, spálily všechny knihy, které kdy přečetl, spálili červa a úrodnou zemi. Na startovišti se otáčela socha Pallas Athény, mířila zrovna do Benátek, chtěla být pohřbena ve splašcích smrdutých kanálů, ptala se tiše boha Dia, kam že se podělí její synové, zápasící s nahými těly pokrytí vrstvou oleje. Pochování v neobjevených hrobech, smích tragických komedií, vznáší se nad nimi. Smilnej záletník provádí na jevišti první porno scénu v dějinách. Za pár set let tu scénu lidi objeví znovu, vzniknou ilegální porno studia a striptease barym holky na telefon. Za tisíc let objeví smích a milosti matky měst. Smutný světýlka teplákovéjch bytů, hlavy snící plný kytu.

Cdyseus bloudí nepoznán mezi teroristy Rudých brigád, Kastor se dá ke svobodným zednářům, červotočiví svatí ovládnou cosa nostru. Jen bláznivej Mítuška a Matryš jasnovidka, svatci pravoslavní, budou mít vystaráno napořád.

Vysoký čáky novodobých spasitelů, dvanáct apoštolů řídí zasedání valného shromáždění osn. Jeruzalém vystoupil z Unesco, Babylónská věž vyrůstá v N.Y. city, taverny se zaplňují, veřejný forum je pokryto krví zápasících parlamentních frakcí.

Souhlasný přikyvování senátu, koně ozdobený purpurem,
císaři žavící se lidským masem, miliony povražděných kambodžanů,
lidskej život, kterej neznamená nic...lidský slovo, který hejbbá
národem, křik tonoucích, losy státní loterie slibující naději,
štěstí, prachy a strach, podle libosti.

Všechno si můžeš koupit,

Všechno můžeš prohrát,

léto a podzim točící se v kole, vysychající studny,

zástupy zoufajících před požerákem píchaček

kačasovaný žití, slunce na španělských pláních

zima arktická

kosti práchnivý v hrobech, kdeže je ta krev, která je dříve
zdobila,

vidím svůj mozek, těžce pracující motor,

tolikrát už zadřenej a přece pořád v pernamentci, vidím svůj mozek

a srdce, srdce, který pulsuje, brodí se tříští samoty a oceánem

vzpomínek, přebírá zrnka současnej tvorby,

šype si popel na hlavu, nad zrcvna uplynulým dnem,

Vidím svůj mozek jako velkou neznámou, tolikrát jsem zkoušel

co všechno unese

extáze, svobodumyšlení,

smrt,

i spánek přes čtyři dny, bolesti bezcílného bloudění,

úlety, odjezdy, pokušení loupeží i vražd,

Zkoušel jsem jezdit po světě, zašel do kolonií vrahů

zdejší civilizace,

vešel jsem se všude, ale nikde jsem tolik nestrádal

jako ve městech plných neonů a pranic, jako ve hrobce metra

či v rosvícený tramvaji, jako na bálech plných bílých náprsenek.

S gadžou Štefanem jsem si tykal, přijali mne,

ležel jsem mezi narkomanama nafetovanými téčka a jinými

dobrotama, vnímal jsem to s jistým pocitem zadostiučinění

prošel jsem nuceným táborem vojenský služby

vešel jsem a vytěžil z toho sebe sama,

ležel jsem v nebytí s očima skleněnými,

soukromá opilost ze skončených lásek brala mi dech,

smutně jsem poslouchal šíleně tesknou muziku,

melancholie zklamaných přátelství mi zastřihovala křídla.

Myslel jsem na prahoc prachy, kterými jsem nikdy nechtěl být,

ale přesto se pářím s korunou, přesto je má hodnota daná jen a je

jen výplatní páskou, přesto jsem jen suma vhodná k vyúčtování,

myslel jsem na knihy, muziku, obrazy,

všechno co přikryl loňskej sněh, vařilo mi v hlavě,

potil jsem se hrdlo se stáhlo, vznášel jsem se výš a výš..

.. jakmile jsem vešel do bran města, byl jsem sražen,

rozdupán v betonových škatulích, rozcupován na kolejištích a

bistrech, pohřben v luxueních náhrobcích anno domini 1976

lovečtí paí na výstavách, na hlavu seroucí holubi,

milování po sklepích a průjezdech, prochcaný podchody,

homosexuálové a kurvy s nápadně rudýma očima,

Boží metla AIDS na pochodu, cizinci dobývající železnou oponu

jedným dolarem,

prodejnost všech a všeho...

Daroval bych ti orchidej

Daroval bych ti orchidej
Byla bys děvče svolná,
Přijmi prosímtě orchidej
a buď už na mě hodná.

Daroval bych ti orchidej
aby ti přikryla slzy
když občas s kámošem ulítne
a což mne značně mrzí,
nevrátíme se na zem, brzy.....

Ztracený pozice bílý rasy

Zaplavený semínky asiatskejch červů
umělý nadšení pro třídní boj,
instalace nadšených hesel,
kdo se to tu chopil vesel,
zůstaň v řadě, nic se nese...

Telefonní budky, kreditní karty,
obušky dopadající na záda,
vrahové placení na setkání,
zabíjící myšlení i těl,
placený výsledky národnostní geneze,
destrukce svědomí,
žlutý slunce vychází,
ztracený uvědomění bílý rasy,
té, která držela pod palcem jižní afriku,
podplacená justice, vosolení strážcové míru,
hledají už v plotě díru,
platinový náramky bojovníků za svobodu,
Utlačovaný menšiny přehlíží bílou většinu,
Polímky dupou po Rudým náměstí,
zvedají se před Kapitolem,
klesají na kolena v říši nebes,
Mám šikmý oči, těžko jdu do kopce,
když to na mne skočí, jsem rozmarem poklopce,
pěší zóny jsem fešný tory pro chodce.

Zapalavený semínky asiatskejch červů
umělý nadšení pro třídní boj,
instalace omšelých hesel,
kdo se to tu chopil vesel?
zůstaň v řadě, nic se nese---

Jsou zájezdy na Uradčanech,
zravenci prolézají zbrojní průmysl,
vykupují kola a malý motocykly,
šijou rifle na míru, ožívají sebou v míru,
Lračí tlamy národa Koree
Slunce národa Jamoto,
knížky čtený polohlasem v paláci Syna Slunce
procházkou milenců po čínský zdi,
hladový zuby zakouslý do Tibetu a Nepálu,
výchružný gesta Indie, nafouklý břicho Bangladéše
šovinistickéj socialismus Habeše,
zbytky masa v lednici Středoafrického císařství.

Zbytky moderní výchovy v Iránu, kráčejičímu
mílovými kroky do středověku,
černý tance nad a pod rovníkem,
rány pod pás, nad pás, údery do břicha a slabin
evropy, ameriky i asie,
podvázaný pyje pigmejů, zápach eskymáků...
Oblitává to celej svět, novej výhonek zvedá hlavu....

Ztracený pozice bílý rasy
kardinálský klobouky na žlutých a černých hlavách
bible zahozené na útěky,
ne útěku před spásou kolektivizace
Poházený bondyovky a rudý zpěvy,
spáči se probouzejí,
žalářník učitel a přítel pálí relikvie,
termiti, kobylky, mor, sucho,
Černající se kouře požárů, sopky monzomy,
Monteunovo dekorum je podrobena přezkoumání,
sedm kulí letí od Sarajeva ke Stockholmu,
Velký Inka si opět sedá za stůl z kukuřišných klasů.
Šílenství ovládlo eroplány i hotely Hilton
Pouchají detonace národnostních válek,
Nový kostnice a Korimberky,
Nový lži zúčastněných stran
Nový prachy, který se dají proměnit,
Noví mrtví na půdě světónázorového boje,
Nový střelnice a zkušebny plynů, zbraní a techniky
Nový jedy-medy lezoucí z rozplizlejších ksichtů
televizních modelátorů modelujících postřehy katů
Lži a solidární akce, děcka toažící po vodě, kterou
vychlastal sbor poradců vlády,
Šibalství bílý rasy, která nepouští pozice,
věrna svému snu všeovládající ruky,
cítím ji, svírá mi krk jako oprátka
Tady nebo jinde prosí humanisti s obnaženou hlavou
o pokud možno lidskou popravu,
Rádoby zaplavený semínky asiatskejch červů,
Rádoby nadšení pro třídní boj
Instalace rádoby hesel,
Rád by se někdo chopil vesel,

Jsem rád mimo, jsem rád vesel,
raději se do mně nesar.....

Pravda
Je vražda, smrt, co bolí
Pravda
jsou rány plný soli
Pravda
Je hlava proti zdi
Pravda.
Jsou potlačený sny
Pravda
Je čemu věříme
Pravda
Říct se jí bojíme
Pravda
Je lev za mřížema
Pravda
Má rozmanitý jména
Pravda
Tíží jak břemeno
Pravda
Má osobní zájmeno
Pravda
Je deska vobehraná
Pravda
Tý odzvonila hrana

/šílená, ztýraná, světem hnaná
překlepe den, nedočká se rána/.

Milování při skupině Rolling Stones

...Už tomu věřím, že se nám všechny dveře vodevřou
že se můžeme vznášet v pokoji na tři prsty,
kde všechny stopy vedou do nebe,
kde se nafukují zlatý myšky doznělého páření
už tomu věřím, že dvě studny můžou mít
jeden pramen,
že deštníkem propíchnutý srdce může pohnout světem,
aniž by odvolalo před Kostnickým koncilem,
Záclony duší roztáhl tento den,
Všechno je opilý a škáče skokem plavmo
do šílenství a rozkynožený tmy,
Tehle vlak už houká před tunelem,
tehle vlak má nejlepší směr,
Rlíží se konečná,
Vstoupíme stejnou nohou ne peron,
Ka něco máme talent
Ka cosi rozum,
a nade všechno sami sebe,

na všechno musí být dva,
na všechno jsme tu sami dva,
ty, já
a Rolling Stones.....

Budoucnost vyčtená v krámu potravin

Na konci krámu husy se pasou, nabízejí hlavy
složený na studených z koutích chladících pátů,
čuný práškový zeleniny lákavě špulí ústa,
kvěťák nám rozkvetl, do běla se nažhvil,
sýry jen tečou, žeka pomýjí a šrádel,
cihlový nápisy bílkovin, ocelový jeřáby špenátu,
sádrový bytsty vitamínů,

Pekelní andělé projíždějí na svých lesklých čezetách skrzevá
regály, sahají po whisky, soda, rum, ale myslí na to své
Cukr, káva, limonáda, aj, rum bum!!!!

Pokladní sahají pro peníze za výstřih,
Voda stéká po kachlicích hovězích mučíren.
Dozorci v karabáči a ve vysokých holínekách,
někde praší do hebkých prdýlek telecích kýt,
zuřivě zatloukají na skoby šlachy hovězího,
do mísy s odpadem pro psy hází

kapitána Hovězí srdce

Prantička Zapatu, výsledky místních regionálních voleb.

... zostřující se situaci na Haiti.

Rádio praší dvanáctikorunovou kávu, zřejivky září

jako rudý Černobylský slunce,

Tuční a ozáření, mordují cípky jater a jaterničky ledvin

mučí střívka, mordají srdéčka,

tak zaléhá plíce,

chronické chrčení ztuha projíždějících samohybů

Jako šílení starci přicházejí ke kuřatům v igelitových

košulkách, berou je do cālípných rukou,

omakávají jim prsa a mstí se na ztracených orgánech,

sypou se kuličky a vědra barevných bonbónů.

Čikuláda špiní dětská trička,

Nedýchaný krásný ikebany salátů a obložených chlebiček

salámů a mrkajících oček.

Nramorová vila, byla by tu za ten roček

sný o moderních autácích projíždí mezi krahičkama

zámořských cigaret a linovin,

shazují housky, vánočky a voňavej bílej chleba.

Berou si svou úroveň skrzevá sklenici coca coly,

tonicu river,

jaká by to byla riviéra....

Manuky mrkají na kluky, na růžový lízátko třesou se zas děvčátka.

Televizní detektiv mrká otevřenýma očima,

kabelová televize běžící pás tučných pásů,

některí jsou bez pasu, jiní maj i občanskou průkaz

Některí zadarmo, za pot, ti šťastnější ukradnou něco, co i

neubere léta.

V hladových ústech primerosů, korčí nejeden z nerozdaných losů

Zubní pasty, kartáčky, mejdla, šmejdy vytáčky.

V novinách otiskují básně od Miroslava Floriana a lidem

tečou sliny, ještě plný nákupu tašek a slunce, a navíc

hrůzy z té básně kráčejí vstříc budoucnostů, bezradní nad tím,

copak jen zejtra uvaří, jak vyjdou z jedenáctého

Když stavbaři nemají beton, hrouť se stavby, teskně hučí plány,

ale my dál a bez ustání se prodíráme sami,

voboda je, že prolezem krámy! že můžem pozvat známý!

A občas /hochu/ být s sebou sami

trošičku sebou sami

Její den

Její den je ten, kdy si zamotá vlasy do špice venkovského kostelíka, kdy hodiny odbíjejí, stehujíc kukačku, kdy kamínka ohřívají něco málo milování od rána spálí to k obědu.

K večeři jdeme hladoví
pálit si hvězdy k táboráku,
zarývajíce do měsíce své cpuštěné ruky.

Její den, to je tažová rána
která se musí foukat,
která se musí třpytit jako pramínek čerstvý
vytékající krve.

Já v něm stojím jako socha buditele
tesknící samec, kentaur řvoucí v bludišti pocitů
potácející se mezi nenávisť
milováním a nadprůměrným kvílením ze samý lásky.

Takovej dlouhej je její den
na kterej jeden hřebec nestačí,
co nemůže ani velký zrcadlo zobrazit
ve svý pravý obrácený podobě.

V knížkách se ho najít nepodaří,
Mezi písmenama jen zvířenej pach láká
na samej začátek, k Adamovi a Evě,
mezi první a drahý,

Takovej je její den, kdy
jí vyprávím jak ta ženská ležela rozteklá
mrtvá na otomanu a její tělesnost se drala
podlahou ven, ven mezi lidí.

Taky jí vodím v její den na náměstí mezi růže,
ošklivíme si je a taky pomníky,
listujeme pravopisem výkladů,
procházíme povolenými hrady,
vzpomínáme historky z dějepisu
a zkoušíme se z místopisu+ + dějin marxismu leninismu
přičemž jí d vám lekci z náboženství,
blahoslavice Boha na nebesích,
když na zemi není pokoje.

Vzpomínáme na pasení koníčků a přátele
radující se z každého slova, který jsme si od nich vypůjčili,
sledující je pozornýma očima plnýma lásky.

To vše má obsaženo ve svém dni
je to vypito a snědmo, je toho porce
nejmíň jako tý pistáciový zmrzliny za dvě koruny
která nám upadla do kanálu,
plní to žaludek, sytí mozek,
trpělivě to seřazujeme a skládáme do
šuflíků, píšeme každéj svou knížečku,
Inventurní seznam dne.....

Adaptační porucha

Bloudím prázdným bytem,
Samý mrtvý věci, nikde žádněj přítel,
- do prdele s citem''

Yde je teďkom má milovaná
jsem jako kůl v plotě
- on taky někde sama -

Samý moudrý blázní
at jim v uších zazní
/dovedou bejt rázní,
jen když flašku prázóní/

Pudu uvařím si čaj,
nebo najdu závod Ráj
kde pro potěchu hraj

Při tý hudbě do ucha
se má adaptační porucha
rozbíje a pocuká...

Nastával hlad

Zlatý poklady sebelitování,
vydaly doly nesoucí hořkost
Trpký ovoce zlatokopů
jejich horování pro svobodný podnikání
a opatrnost, matku moudrosti,
Na vážkách trpělivost místo spravedlnosti se měří
Ludle nenávisti tekou do kanálů a stok
Popílek vypou si na šedovlasé hlavy
V ústech se mňají záblesky
šábelsky shovívavých úsměvů

Nahoře i dole, na nebi i tady na zemi
proklínají andělé den, který je zrodil
a všechny ostetní živož vezdejší
Vejšky loví šlapky,
Střevíce vyplazují jazyky
Běhmo zavřených očí ukazuje cestu
a druhou stranu mince

Frameny slzí svlažovaly
cestá umučených říček,
polámané paže rostly na polích
hotovy ke sklizni,
s lebkama na kulech hráli si
družstevníci na strašáky nedozrímých lánů
Ve škole děti, doušníky v ústech
vypili všechny rum učitelů panu,
V kleci se třásl, očnočen bíčem osnovy
Inspektor za branami, horzil
Manibalem a kázníci,
Ředitel nosil milostný psaníčka
vyspělé žákyni sedmý třídy
Předčasně vyspělé Aleně M.
, která měla hluboké vědomosti
o pohlavním životě starých indů
a přestože byli zapadlí vlastenci
pářili se po germánsku,
tekla tu šťáva smíšená se slinami
a dažiny jablek potily mléko
Bílo, bílo, bílo,
samá nenávist a láska
křižáci v době ledové
poslední kráva emigrovala do spolkového Rakouska,
nastával hlad
nastával hlad
nastával hlad

Co se dá dělat na břehu řeky?
 /pátravý pohledy agentů čeky/
 Nohy jsou stísněny v kornoutu deky.
 Irkají zuby, třesou se paže
 Plava jen kejvá baže, jer baže, no baže,
 až přijde úlovek, bude nám bláze

Kdeže, Fože, kdo do pasti
 může vlézt
 po železe?
 Přijmout náký zcestný tnéza
 dát na divný teorije
 rybář sedí, vniveč hledí
 ryba chyba v mozku ryje
 - kolik jich tam dole žije? -
 dík rybářům - záchranářům -
 tloustne, kulatí se, tyje
 zeptáme se pana Škryje
 Proč nejedou do Prahy
 uklouzt tam podlahy

Roztočit tam hospody
 vzbudit světce, narody,
 V tý kolébce našich měst,
 tam se pije jedna, všechna čest
 Z tomu výhled na Hradčany
 samí z televize známi
 jakýpak s tím teda krámy

Sejdeme se na vlachovce
 budem bečet jako ovce,
 pohled pošlem paní zovce
 nebo dáme na růžku
 pivo a pár tvarůžků?

Rybář žížen zalívá
 bradu celou od piva
 tak se pohřbí zaživa
 moc času mu nezbyvá

přikován k tý hladině
 může prdět, chlastat, smrdět jediné
 lovec lidí, lovec hadů
 věrnej strážce svýho hradu
 není na něm kousek kladu
 Pozor už se kolem krađu!

Až nebude mít rybář nic,
 možná potom si dá říct
 bude vcelku mobilní,
 v postavení stabilním

Klíčí tady jistota.
 ještě týden nebo dva, kdo uteče ten vyhrává
 potom přijde návštěva
 První, druhá, třetí, čtvrtá,
 kdo se domů nedomotá, ten ať leze kolem podél plota
 Věřím zase bude /prase, stejná řeč a stejná nota
 zatím to byla, promin, bota....

Pa podzim se to hromadí

Hajednou se to hromadí,
ve čtyřech knihách na psacím stole,
ve zlým poháru s netopýřima ušima,
Jen po čichu vyhledávám,
vzdávající se nuly,
Školní lavice tancují pod obrázkem stvořitele
Kříž obdělává půdu,
Obludy sajou petrolej,
Tamtam vrtnejších věží duní na středním Východě
Hajednou se to hromadí
ve vzduchu i na vodě,
pod zemí i na povrchu,
Seriá existenční krize,
Pomocníci z charitativních úřadů
kolorují obrázky svatých,
Závory skřípou, ohně na kopcích jsou zapálené
z vnitřností poskládané zvěrokruh.
Hajednou se to hromadí
pyramidy lebek v Kostnici,
oltární svíce zhašené právanem
klíče od státních památek, muzea se skleněnýma očima,
zoufalí albíni ve vitrínách,
Syrečky v zajetí poklopů,
zelená okurka v salátový míse,
Bílá hůl Davis Cupů, zlatý pláž Rivierey,
posmrtná bleďost Náchova jezera,
zákruty s podřezanými patníky,
Hajednou se to hromadí,
panoptikum voskových lidí kráčejičích vzad
že černým králem kteréj se usmívá
připátým pádu výherní knižní loterie
V dracích je skryta barva podzimu
ve věncích smutek rozdávání,
sandály ve skříní zpívají rekviem,
čepice - slepice ještě chrní, těší se na hrst zrní
Kazlová písou edice.
Picasso v rozmazaným kině maluje modrou holubici
Dali skáče z rozlíceného balkónu,
někdo se vrátil z ústavního léčení
a v kanálech krysy hrajou rock and roll
Hajednou se to hromadí,
metálové podzemí si učesalo pěšinku,
samečáci přišli na buben,
v přepažených domovech štěnice nastvujou uši
v přepažených srdcích je mlčenlivo a pusto.
Mlátiči pálejí domácí kořalky, Aids postupuje,
Dikobraz se směje, turisté se honí po zarzačených lesích
Defraudace, defenestrace, defekty debuty
Debilita, ddeklasovanost, dedukce, destručce
Hajednou se to hromadí
němí se plazí pro slovíčko, hluchý zvou na oslavu
aktuálních slepeckých vizí, hvězdičky na večerníčcích,
tisíce spáčů muchla výrobky elitě
Flynový ohně hoří na počest pana Coubertena,
v Řecku loví ryby, v Austrálii klokany,
v Americe černochoy, v Rusku úplatníky,
v Čechách cosi, co si kdo umane,
a těsnají to do konzerv made in,

Do plechu Kmochova Kolína,
při světlech Jiráskova Ronova,
a hluku Haškovy Lipnice
čtou poezii Hvězdoslava Kubína,
vozí je v tirácích pražského jera,
Najednou se to hromadí
kožený vobojky, řetězy tahající psy z nory
a sociální podporu z instituce při ČNV,
národnostní většiny, televizní pořádky,
rádiový směť,
Kočka si přichází pro pochvalu,
prasata chrechťají přívalem červenky,
a hovězí? O to tolik běží neběží!
Mluvíme o tom neradi:

Na podzim se to hromadí!

Neblahý dědictví

Neblahý dědictví šedivejch ramen s vycpávkama
Písmenek skládaných z kostry paní učitelky
Na skládce hnije její prvá A. zabalená do
sterilních celofánových názorů.

Galusky tuků mřou v modrý i barevný televizi,
Rodinný radosti nad prvním zubem,

Soukromý klinický smrtě,

Soukromý atomový války,

soukromej strach z dálky

Pořád vybuchujou bomby vnitřností,

a touha jako had obtáčí těla.

Šílenství drcený mlynem náhrobních kemanů

Čtyři tašky smutku, ztracený varty hospod a bufetů

Zelený kříže na srdci,

Žoky tesknout a nadějí.

Žabáci sedící na prameni,

příškracený zřídla, pustý zdroje,

Jerožnost vyprázdnit se v pustých přednáškových sálech

Divadla ve skalách, kameny na jevištích,

Halvány observatoří,

impotentní vzdálený hvězdy

Celofánový panenky bloudí spleť měst,

Kohy v železných škrpálech je drtí,

Jedovatí, naprosto otevření hadí!

Osvětlení a pozor!

Nade vším je dozor!

/nad plodností, doživostí krav, pracujících i umělců/

Neblahý dědictví zbytečně prošoupaných židlí,

Přeplněných koryt autorit,

Dožbe miřený osvobození i okupace,

Špatné platební bilance krve a práce,

finanční hodnota hajzl papírů podložených zlatem

Odpadkový koše, mušky v mý hlavě,

Bolesti v uších, tepot spánků,

Ozdravný kampsy klubu přátel Poe žije,

a jejich miliony zbytečně vydaných knih,

Náplasti čínský poezie,

Moudrost chamurapiho zákonodárnyho sboru,

Kina s potemnělými plátny,

Závitky, přebytky, který lhou,

stokrát poskládaný trestní oznámení,

Jetlice, petice, mazaný chleby s máslem,

Telegrafní cesta, spojuje města.

Bádnice dvakrát za nic.

Bláto na duších, bláto na botách,

Pláto na cestách, zapadlý brány soukromí

psi štěkot, ký vřelá chytá vraha

... každá minuta je drahá...

Každý sám za sebe se účastníme závodů

v padání listí,

Na startovací listině věk, jméno a čas, kterej přijde,

Bilance jubilantů
Garage gardedám,
Opilej hrdina socialistický práce
se potácí od patníku k patníku
lárcové krve jsou zpítí rudým vínem,
rozbitý obrazy visí v galeriích
Zapadlý mešity odvahy, zapadlá milá slova
Skládkanky stránek vytržený z kontextu
Stránky vytržených lidí,
lebky a motorky černých andělů,
vyjíždky nad mraky v mementech a jiných johnech
diskovlný zlatý přáníčko na digitálních hodinkách,
tuzexový nahrážky vietnamských přátel
vyrážky na rtech, perfektní čísla do tomboly,
s hlavama sklopenýma jdeme jako ti volí...

Výrobní čísla novorozenat,
Cinsbergovo kvílení se topí v Corseho moři,
svět se propadá pod koly fekálních vozů,
nedostatek vody, nedostatek čistého ovzduší,
Rozmáhající se hnutí zelených
červených, modrých i bílých.
Polívkový snídaně, babky štourající klacíčkama
steroby v obědích někoho druhého,
Dýchody na flašku čistý,
koně smrdící v posledním monopolistickém jéézéééé
Manévry přicházející s určující zimou,
Fusí kůže vymrzlých bytů,
Praky neuvědomnělých mládat,
Fronty na důvěru,
Betonový kryty několika horních vrstev,
Papírový standarty fondů solidarity,
Vrstvy sádla měřený siloměrem,
vymaštěný pekáče i hlavy.

Zlevněný lokomotivy vyjíždějící z čekadé
stíhací se hromadí na opěběhá
a ze zájezdu s cékáem se nevrátila polovina svazáků
/přestali věřit tomuhle zázraku/

Feblahý dědictví antiokýho rozkladu krve
Sloupy v neronově chrámu jsou pokáleny Samsonem,
/hrdinou ostříhaných vlasů/
alibismus ostříhanejch hlav při koláčových večerech
a při coca colových ucajdaných mejdánzech.

Těsně u Říma se cesty stáčejí
nevedou zbloudilý poutníky
Rány dopadají na shrbený záda
Rány bijící po procházejících nohách
Rány na pracující ruce,
Rány které nás vždycka naleznou.

Koleje nikam nevedou, návěštidla oslepla mlhou,
Pohled dole? Neoseta Vole!
Bloudím mezi dráty ghetta
na zádech čísla hospodářských výronů
po kapsách cetky na výměnu s domorodci,
nejchudší z chudých
poslední malomocenství srtící nostalgie.

Zoncerty jako jalový krávy bučící o telata,
Vládenci toužící po skalpech třídních krasavic,
Folky kousající v noci do polštáře,
Přátelé, kteří se nenajdou,
Děti promarněných škol,
Adoptivní mašinérie, očkování protitetanovým optimismem
Blázince posedlý narkotickou touhou
po tom býti nalezen
Blázince nemohoucí a neschopný
Ústavní péče na doživotí,
bezmocná medicína,
rozbitý vrata paláce Kinských,
kočáry stojí na špalcích technického muzea
Historický ekvipáže potažený opilou zelení
Salonky vznešených společností,
Ubrusy promáčený slzama
Zemětřesení v portmonce,
Ohně spánku v obezděných klecích
Hranice, stěny, sklo!
Tříštění kultur, mýty o nesmrtelných
Krocení zápasy druhý ligy,
Tucty sportovních augustů mastících si kapsu,
tam kde vokálně zábavnímu průmyslu dochází dech
Kamutí propaganda slepých čtvrtí,
Stopy, které vedou do stropu.

Přepevný plory věznic,
Přikování tam němí sedí, počítají skleněný korály
hodiny, dny minuty,
křížíc je s černými bříšky paragrafů,
krouť se mezi odstavci,
Mají tu právo na smrt.

Ptal jsem se kudy?
Řekli mi proč?
Ptal jsem se koho?
Kebylo důvodů.....

Jho povinností přijali na svá ramena
s burlaky vláčeli čluny
vlasy v očích ve vousích hrůzu,
opuštěný města a vesnice,
kalné řeky, zmírající háje
v bažinách čvachtali, zpívali sborem:
Neblahý dědictví
Neblahý dědictví.....

U džbánku

Byli jsme s přítelem v hospodě
vypili několik sklenic,
mrkali na sebe v největší pohodě,
nedbali na čas, nedbali na nic.

A dlouho do noci řešili jsme věci,
co ani géniové neřeší,
hlavně že k tomu bylo nějaký deci,
a přívětivý přístřeší.

Bylo nám jasné, že všechno se nás týká,
Korvy, násilí i hlad,
že lež je oboušičná dýka,
a mnohej je chudák, byť i krad

Pak jsme si podávali ruky
a hleděli si mňkce do očí,
s úsměvem přehlíželi roky,
kdy jsme se krásně bavili

Ono se řekne: kecy, cňlast a hospoda
/příznám se, že spát jsme šli až k ránu/
v srdci nám vyrostla taková pohoda,
dnes nad tím hlčku lámu...

Možná se sejdem, starší, dospělí,
dáme si nalít do džbánu,
budeme smutný, budeme veselí,
promítneť život v jednom dnu.

Potřebuju dotáhnout šrouby

1.
Potřebuju dotáhnout šrouby,
rozpadá se svých tisíce poslechových hodin,
kdy jsem naslouchal v úžasu svému hlasu,
vykouřil tisíce stařen,
 srdce se pod kořilí páře

2.
lení už úniku ze světa o šesti vztyčených hlavách
pulsujících žil
škracených smrtelným kovem práce láce

3.
Seřňorován funkcí močového měchýře
vydělávám si na salám s kremenšskou hořčicí
/někdy, když mě cnytlí hlad, koupím si
půl kila šunky, nacpu to do huby a ještě před odchodem z masny
to hladově sežvejkám, sledován udivenejma prodavačkama/.

4.
Vím o hodinách, který jsou určeny:
k milování
i k přátelskému objetí
i lecos o počítačích drany nastupující generace
Dávno mi postavili pomník v přízemní kartotéce
reverejně nebezpečnosti
Dávno mi vymetli komůrky radostí
a místo rří už jen hovno mi protéká mezi prsty.

5.
Vyzvracel jsem mnohej "tvořivej potenciál"
jak se teď nazývá házení metafor na papír
a to! - ještě nedávno - otiskoval jsem
Svou hnědnoucí krev na poslední stránky své
sbírky veršů.
/který se stejně minuly jakýmkoliv účinkem/

6.
Viděl jsem saň pronázející se po Hradě českých králů
a rytíře-ideology, kteří se jí klaněli
Hydra úspěchů si podávali,
Krocani se skláněli před rudými šátky,
kráčeje doznivaly ve Vladislavském sále
Skupina turistů se ptala po mučírně.

7.
Cítil jsem se ztracenej ve vesmíru, metru
na stanici Sokolovská jsem ukončil výstup i nástup
dveře se za mnou zavřely - dveře z vođa
do tváře mi zase zafuněla Vysočina a
její monopólní postavení absolutně zlikvidovaný kultury
Monument lxi stavby Města na řece
/nedostatek bytů/
cikánská rozpínavost, pohlcující byty
stavěné ve stylu budovatelské antiky,
Kláster, kde v bílém sále stála na podstavci
skleněná rříze od pana Víznera nebo od pana Svobody

a pan farář se denně modlívá, aby mu nepadla
na hlavu pyšná stavba kostela.

8.

Vystál jsem si na Nuceným hovězí játra
nesehnal noviny kvůli horoskopu
nesehnal jablka
a česnek kvůli Sexuologii manželství

9.

Rozčilená družka poezie seděla v hospodě
s bílou mašlí ve žlutých vlasech
le některý dveře klepal jsem marně
Na jiný jsem se zatlouci neodvážil
Přestože jindy jsem uměl udělat ten prvý správný krok

10.

Vypil jsem kafe, umyl hajz kyselinou
a v posteli pod dekou
přemýšlel o politických aspektech první i druhý
světový války
od disciplinovaných vrazilích všech současných armád
i o tom, jak jsem sám ze sebe toho vraha nechal udělat
a s odznakem zdatnosti jsem střílel na terče
s lidskou podobou

Sebeobrana nočních polucí

mí tehdy dodávala lidského vědomí

Ká vlajka lidství byla stažena na půl žerdi

a docela jí vztyčit na stožár se mi už nepovedlo

11.

Já i ty, oni a všichni tady

přežíváme jako rozchechtaní haškologové

několení vypravěči zábavních příběhů

/v té lehké hodině jsme králové převržených

podvržených stolů

Ukrytí ve vnitřnostech Hanibalových slonů

kráčíme přes Alpy, pijeme alpu,

Stojíme před branami!

12.

Dozvěděl jsem se, že někdo už nechce žít

že se mu ztratila vůle a knoflík od pyžama.

Adopak by tu mohl zůstávat

když nemá nečhled šaškovský čepice?

13.

Trápíme se nad rozmary svých údů a přel. údů

a žal. údů a neúprosností svých rozchlastaných žaludků

Penasytností hospodských kas

a svou neschopností vydělat si poctivě

na bezproblémověj život

s dobrou zmasilou večeří

14.

Za půl hodiny polední přestávky

se dělník

stihne najíst, napít osmičky

přečíst si noviny, zejména černou kroniku

prediskutovat otázky vzájemných vztahů

učinít zadost vyprazdňovacímu reflexu

za půl hodiny stihne i přijít

i odejít.....

Si tam
----- /jedné kapele/

Mladý na tý zábavě
jak se rád vyvádí
slepě, rvavě, hravě, bezhlavě.

Koukám na tu krásnou holku
pořád jenom zvedá sklínku
potřetí je s klakem venku.

Co dnes přijde na svět dětí,
kolik zbyde špíny, smetí,
řvačky, sračky, ...náctiletí...

Eluci si brečí v objetí
sem tam i rána přiletí,
jdou se zaujetím do zajetí

Trochu krve...to se utře
proudy potu, slano v patře,
Mnohý touží být spatřen
/sbratřen/

Touha po vítězných činech
Co máš proti, maně z toho vynech!
Poznávám je v dcerách, synech...

Rodí se níví světa páni,
od svítání do svítání
Jinak chtěou být nepoznání

Noví vrazi, učedníci, strážníci a mučedníci
Nový štětky, nový dělnice, a nový zasloužilí matky,
zatím ještě nohy vratký..
..už brzo z hnízda uletí,
plnoprávní, plnoletí.

Turnaje, schůze, řeči o něčí extra blůze,
V létě měla jedna vědma úžeh,
že je špatně, bude Hůře!
Někdy by to jedem neřek...
Raděj v klidu budem zticha,
nejeden pak špatně dýchá.

mnohej ani z hnízda nevyletí,
...takhle končí náctiletí...

Rozhovor v čínský čtvrti

Poslouchám, příteli v kabátku vraha první třídy,
Podívej, vítr už fouká jinak
v rukou se skládají housličky,
hrájeme společnou notu,
Zahraju ti sólo,
až budeš pohřbívat
to, co jsi vyhrál na vlastnoručně ošetém záhonu
Cinkáš rolničkama každou zimu
počítáš klávesy psacího stroje
šilenej zdravotník tluče na dveře márnice
svědomí ti staví slavobránu
znovu zhloučím počítat čtverce nad některými odvěsnami
po hlavě skákat do studny s živou vodou,
Přelízat ploty,
trefit se do tváře z neprůstřelný ocele.

Svítá v čínský čtvrti naprosto českých měst
Kval by ses s medvědem, jezdil s lunaparkem
o věncích strouhal v maringotce křen
kloboukem odháněl mory.
Už zase v ulici národního mučedníka
vyšetřujou vraždu
Komisař přichází, má na holínkách zaslou krev a maltu
šába sedí na prameni
šába nám sedí na krku, tiskne hrdla,
němí jsme, nepromluvíme

Rádiový vlny tečou bytem
topit, rdousit, ale s citem

Družina svítání vymrštuje slunce
je zima a za okna maloměstská poušť
Vyprávíš, jak zbořili sochu Václava
jak ve chrámu sv. Víta poklekl kardinál
aby se nikdy nepozvedl
Jak v podchodě malinká holčička loudila o cigáro
a návdavkem slibovala něco, co bývá v učebnicích
pro osmý třídy.

Poslouchám, příteli v kabátku vraha první třídy
Podívej se, vítr už zase fouká jinak
Plošme si v rukou housličky
Zahrajeme společnou hřbitovní notu
možná, že zahrajeme záhonům
v čínský čtvrti naprosto českých měst.

Sociální motivy

Sociální motivy
k smrti se mi protiví
Martyša, Magdon, Hory
Starý, mladý, leniví,
zdraví nebo chorý

Život tu pádí okolo skoky
Poeti zaspávají roky
Vedou si za ruku
torce ze starý gardy
Františky, Stanislavy, Jardy

Mají postavení, mají vily
nejdou však ani černý ba ani bílí
Jenom zůstávají věrni
těm, co právě zvítězili

A nějaký novum
k čertu s ním
chceme přežít, zažít, užít,
báseň to jsou sloky, plky, rým

O nic tu nejde
O obsah?
Vyjem si ruce...

CI JE VRAH??!

Nechlázenej příchod

Bohu-li přijít neohlášen,
na krku pláštík trestné činnosti
a ledovou sprchu pohrdání, známku od
rozoználeckých úřadů
Bohu-li jen tak přijít, sužován hladem lidskosti
po kapsách čtyři krejčary,
pěchnoucí strachem špinavých ulic
Jestli jen to půjde, jen tak se vrátit
vsednout si do křesla ke známým pohádkovým
knížkám,
zahodit brýle ze strachu, nenávisť k čepici
vednout si soše Venuše do klína,
na mramor přitisknout rozpálenou tvář

Leckterá bohyně pod zlatým brněním
je docela nahá,
docela nahá stála, docela nahá skála
Zápěstí od krve, tepot spánku
a malířových barev na prsou
Vyobrazená v galeriích, přežehlená revolucemi
a polucí času,

Snad by to šlo, abych přišel jen tak,
v rukách mačkaje spásu a nedojedený
skrojek chleba
možná že přijdu a budu hovořit
o čertech, kteří se venku žení
o motolici v Motole
o rychlých kolech udavačů
o výkoně exikativě
o plynu přinášejícím smrt
o včelstvech napadených nemocí
o národech rozpadajících se v prach
o znamení slávy v obzorech
o nechlázených příchodech
o nejistotě, která je provází.....

Vlak do Mexika

Vlak, kterej jede do Mexika
přiváží kremrole a zradu
Cestující na trati vychutnávají
krkolomnou závrať poslední jízdy
Poslové teroristických brigád
stojí na nádraží,
plastický nalože upevněny
na osách vagonů

Vybouchne a shoří tenhle vlak
Bude zapomenut
jakoby ani nikdy nevyjel
Vlak do Mexika,
kterej vezl zradu

Pochoval všechno
stolovník za sešedlým ubrusem
vrchní unaveně hází ubrousek
přes rameno
V baru pod tratí
cesták popíjí koktajly
v barvě slunce západu
Dívá se do noci,
Prší mu na rozloučenou
Světla zhasínají
Pár lidí má hlavy v dlaních
pláčí nad pohasínajícím
požárem toho vlaku

Čekají, čekají,
Novej vlak do Mexika
a cestující v první třídě,
prvotřídní cestující
Takovej vlak do Mexika může,
takovej, ten nikdo nezastaví
Nadšeně ho přivítaj
zahodí rukavice, utřou děckám nosy,
přitisknou si ho na srdce....

Slunce

Chtěl jsi, abych se zeptal Slunce na zlatý melouny,
na úrodou obtěžkáky klasy,

Na silnici I.A. třídy jsi pročetl slabikář
hrál si v uhláku na horníka
Tolik jsem chtěl vyskočit ze sna,
kopretinám propíchnout srdce
ale luční kobylyky se mi postavily
otrávily mi kávu
a svítání

a noviny
a svrchník

Kdeže je klobouk?
Už zase žebrá na Stalinově hradu
nebo se klaní při vztyčování Velké monstrance?
Rozdělíme se,
jeden poletí na psí hvězdu,
druhej bude stavět pyramidy
jeden sedne na vemblouda
druhej zabloudí v labyrintu mysle
...nepodá už zprávu....

Bude to výkřik labutě
před cestou do El do ráda
Bude to zima a nepohoda,
así je třeba chápat se kamene,
nabrat popel ze spálenýho Domu.

Amundsen třese se na pólu,
v kuchyni ženský pečou eskymáka,
Mý měkký botky brouzdají se přístavem podmračenýho nebe
zanechávají šedý stopy na obloze,
černý skvrny mraků naplněný horečkou bouřky,
černý skvrny tetanu a zácpy,
červů a souchotí, očkují nám
absolutní ztrátu sebekontroly,
Vratký jsou pozice stolů, jimž židle přidělili ex offo
Výměru určil, nepřizvanej soud.

Ale co bude s náma, dětma našich rodičů?
kteří nesmíme stopovat na dálnicích,
smát se v kinech a muzeích národních dějin
kteří musíme nosit průkazy totožnosti,
aniž víme, čí vlastně jsme,
nesmíme šlapat do louží a svlíkat se podle svý vůle,
Stvoření ze smíchu a nahoty!
Nesmíme mluvit různá slova,
spojovat nevinná, bílá slova, v útlačící věty.

Nesmím být básníkem,
ne, smím být jen mluvkou a malířem-halířem

Jen chlastat bych mohl podle libosti,
při elektronkový hudbě psacích strojů
při šustotu vysílaček,
obklíčen hlídkovými vozy,
sám a slepý,

bezbranný jako dítě
v neznámý hrůze,
ve strachu ze zátčení,
z použití násilí,
ze ztráty sebe sama

Na ulici, překročil jsem bankovku a hrst vlasů,
vítr je rozvál,

pochcal jsem zaschlou krev
Vzál jsem stín za ruku,
nutil ho poskakovat, dívaje se do slunce.
Nedokážu překročit mrtvý potoky
a lesy napadený civilizací,
pole zoraný hladem chemie,
Mor městských středisek,
lágrů vesnic.

Střediskový hospody točily sentiment ze 2,50,
myly sklenice a ruce těch, kteří můžou
za těch dvě padesát
za sentiment
i za hospody samé.

Naše ruce,
naše hlavy se tam promejvaly, vyplachovaly se naše mozky!

Moudrý blázni okousali kosti,
Kus masa, kus radosti, zbytek se domyslí
Ale ona, ta co je schována za vlasy,
myšička malá, její oči jsou korálky,
borůvky na nedovlečeném náhrdelníku.

Dělníci mřou v lopatách,
má šikmý oči, můj svět, točí se se mnou
Je spalován na elektrických roštech krematorií
Okno, dveře, brány dokořáááán
Nesu si vnitřnosti v křišťálovém akváriu
Koukám se do srdce, který se mne bojí,
třeše se, nechce vylízt, já do něj bodám.
Krutosti vražděných sláv, spálených knih, vězněné hudby,
břemeno slibů, lží a nenávisti.
Sterilita školské výchovy.
CNC? Hledalo Boha i Budhu pokoušelo, spravedlivé dloubalo
z rakví, všichni uhnili rozkladem času.
A co jen tu nechali?
Ostnatý dráty a smrt z nevykoupení.
odkázali nám svůj hrob a nenávist,

Ale ty chodíš po Týnském chrámu, hledáš pravou podobu
pravdy, lži a lásky. Hledáš syna i vybájených 12,
právě končí přenos, svatí mřou v tiché hrůze před
kapesními zloději, ty vyvržený marně trháš klepadlem.

Dnes už ti můžu prozradit: Slunce zkrátka není!

Jak je na vojně?

Plásili mi mladý ptáci,
že je berou za vojáči
Doteď byli pouhý branci
Teď už jsou i obránci.

Jakže tam je?

Hoši krásně!

Do uší vám šeptaj básně!

Žrádlo jedna balada

pořád dobrá nálada

Mazáci jsou jako bratři

lampasáci otcové

jenom buďte jak se patří

slušný a hodný muklové.

I kulturní vyžití

nacpou vám až do řiti

Inu, zkrátka, žádný ghetto

samá sranda, přátel banda

/co ty na to, Péto?/

Život ve sladkém zátiší

Život ve sladkém zátiší, sny jako skvrna na plyši
rackové klovají spící oči, kapela zvesela končí.

Život v prachu zahálky, vteřiny sladký morálky
potápějící se plachetnice, deště a ještě
dvě, tři pohlednice.
Mraky, taky masa fláky, náky prachy, těžký háky
a co ještě co můžeš chtít více?
Oltáře na faře, hasnoucí umírající svíce.

Chodníky v neděli obsadí chodci nesmělí
mosty jsou v přechodu, nápisy štěkají, lekají
v podchodu
Teta Růžena píše dopis svý mladý kadeřnici
porada poradeh už je splněna,
v kanálech análech, hrabou se s babou následníci.

Z popelnic vylejzá duch přežraných odpadků
cementová plíseň drtí starců harcující tíseň
na jednom tučným podpadku, k tomu je třeba úplatků.

Polky tisknou se k trávě diskotéky
mrtvolný tváře střídají záře i vzteky
zalívají květináče, ty mladý naivní káče
aby z nich vyrostli velký a jistí - karieristi.

Pacholci s bílýma pistolema, schovali kolty za stolama
a chválí prsa Brigity Bardot
a ještě jiný přednosti a věci, přeci, hergot !

Šatečky štětečků, tečky písmenek,
děti svých blbečků, tajemství písanek,
V noci ubližuje tatínek mámě
postele veselé vrzať aj jako sáně
vzdejme se recese, hurá na ně.

Minotaurus v katakombách o čtyřech blombách
bloudí, dívky políbení loudí
chytají ho za zlatý přirození a černý rohy
plný silný, zvučný touhy
Některá má zvláštní vlohy
Jako paní Blaženka, která se vrací z noční pouti
pod nánosem pudra sbalila judra i mudra
únavou se už sotva kroutí, doma se na postel zhroutí.

Princátka sklouňjou pozlátka a morálku
hrajou si na jatka, hrajou si na válku,

Obžerství vyjíždí z naditých krámů
nevěra obchází schodiště chrámů
Kostlivec na káře hraje si na kata
při kytáře, značně staře, tančí stará záplata.

Zveme Vás na

**LETNÍ KONFRONTACI VÝTVARNÍKŮ, FOTOGRAFŮ,
HUDBY A DIVADLA**

KRIZANKY II

*konanou ve dnech 29.–31. 7. 1988
u Žďáru nad Sázavou*

zahájení 29. 7. 1988 ve večerních hodinách

I.

Cesta mezi poli, pšenice, pšenice, les, tráva, cesta vede dolů z kopce, pryč z vesnice, a jde se po ní pěkně. Počkávám skupinky lidí, tak nějak tuším, že jsou edtanůd, ale jsem na rozpacích, ne všem dokážu říct svoje nesmělé, tiché "Ahoj." Zátčina, lávka přes řeku a opravdový klýn. Průzračná voda přitéká k náhonu a zpěněná odtéká někam pryč. Branka - a další tiché "Ahoj" Tolik je tu lidí, až mi z toho začíná být úzko.

II.

Obrazy, fotky, kresby a tady přímo nad schody - působí to velice jemně a zvláště - portrét dívky - jen v náznacích - něžná. To byla půda. A teď stodola. Romantiku vystřídala realita : kresby tuší na ručním papíře - hrozně. To přece ten člověk nemůže myslet vážně?! Ale je v tom tolik upřímnosti. Pastely, fotografie, grafika - zvláštní srdce, celé spletené, nemocné; a cosi dlouhého rezavého visí v prostoru "Něco je ve vzduchu". Tomu jsem se musela zasmát. A zase ty hrozně kresby tuší a pod nohama hlína a nad hlavou holé trámy a kolem neznámí lidé - je jich tu tolik....připadám si ztracená a chce se mi jet domů-

III.

Kůlna plná lidí a čerstvých, ještě teplých krajíců chleba a pomazánkou. Všichni postávají, hlavami se téměř dotýkají stropu, ukusují sousta a rozmlouvají.

IV.

Prší.

Ležím na půdě pod střechou a slyším. Za mojí hlavou tlučejí kapky vody do holých prken - zatéká sem.

Prší.

Prší a je tma. Něco mně probudilo lechtáním na obličejí. Byla to vosa. Ve špici střechy mají veliké hnízde.

V.

Všechno má svůj čas. I tahle zvláštní výstava. Balím si věci a jdu na vlak. Už není proč zůstat déle.

T a k e v á h l e   b y l a   v e r n i s á ž

/ Jitka P.

Křižánky #0

Jestli jsme se nedohodli.

„MÍROVĚ DELO“

R. Tačsluf při tvorbě

Pohledy na „MČFN“

folkový festival v Lipnici 3.9.1988

Letošní, již pátý ročník folkového festivalu v Lipnici potvrdili svojí slušnou úrovní, že se jedná o akci mezi ostatními podobnými festivaly /Porta, Svojšice a pod./ do jisté míry ojedinělou. Proč? Pořadatelům se zde daří zajistit, alespoň v určitých případech účast zpěváků a skupin patřících k té lepší části současné československé kultury. A na tom závisí například i to, jací lidé se do Lipnice sjedou, což určitě spoluvytváří příjemnou atmosféru, jakou tu letos mohl každý vnímat. Další plus v dramaturgii festivalu spatřuji v nedodržení „žánrové čistoty“ při výběru účinkujících. Myslím si, že Lipnice by značně utrpěla na kvalitě, pokud by byla ryze folková. Takovou bychom jí mohli zařadit po boku celého množství folkových akcí všeho druhu a významu, třeba zrovna té Porty. Dnešní stav folku u nás není zrovna nejlepší /i když je to určitě věc názoru/ a to se odrazilo v kvalitě tvorby některých zde vystupujících zástupců tohoto žánru. Jejich písničky mi připadají neživé, stále stejným způsobem omílající to samé. Samozřejmě jsou tu výjimky. Za této situace bylo vyhrazení místa v programu vedle folku také rocku a dalším žánrům jistě přínosem.

Co všechno bylo možno letošního roku v lipnickém amfiteátru vidět a slyšet? Bráno v pořadí v jakém po sobě jednotlivé formace vystupovaly - o zahájení se postarala „Dobrá úroda“ s Vladimírem Mertou v čele. Po ní hrálo duo Janoušek - Třeštíková, dále rovněž duo „Pohled“, skupina „Kontraband“, vlastní texty si na housle doprovázel Michal Knébl, po něm na jevišti přišel Vladimír Dobeš, za ním Zuzana Homalová, následoval big-bit skupiny „Mnága a Ždorp“ a dále jen jména a názvy: Jiří Dědeček, skupina „Bez ladu a skladu“, Jiří Stivín s hostem Marií Řebíčkovou, skupina „Jablko“, Ivan Hoffmann, dvojice P. Skoumal a J. Burian, Edo Klemo, Vladimír Merta ve své folkové podobě a o konec se postaral František Horáček. Všechny účinkující uváděl Jan Rejžek.

A nyní o něco podrobnější pohled na průběh festivalu, i když nutně jde o můj osobní názor.

Zahajující skupina „Dobrá úroda“ rozehrála obecenstvo na provozní teplotu. V. Merta se svými spoluhráči předvedl kus pořádné muziky i to, že umí hrát na elektrickou kytaru stejně výborně jako na akustickou. Zdenko Pavelka v článku „Z folkové Lipnice“ otištěném v Rudém právu přiznal Mertově umělecké úrovni špičku českého folku, s čímž souhlasím a Merta si to zaslouží. Jeho další spoluhráče v „Dobré úrodě“ snad stačí jen jmenovat: jeden Veselý s el. kytarou, druhý Veselý na basovou kytaru a Hrubý s houslemi. Nezažala m ne hned první písnička skupiny „Pohled“, takže mé z toho důvodu snížené pozornosti ušlo neumělé plagování českého písničkáře žijícího v zahraničí, což ovšem neuniklo zmíněnému Z. Pavelkovi.

Za to se mi moc líbil Michal Knébl. Na housle vypůjčené od Hrubého /nevzpomínám si už proč, i když to vystětloval/ doprovázel své texty stejně zvláštní a humorné jako byla jeho hra na půjčený instrument.

Rejžek si pozval k mikrofonu také několik zajímavých lidí z řad diváků. První z jeho hostů na jevišti, kterého bych chtěl jmenovat byl výtvarník Joska Škalník.

Hudebníci skupiny „Mnága a Ždorp“ byli zajímaví hlavně spartakiádními úbory starších žáků, jichž všichni členové použili místo kostýmů. Ovšem ani jejich hudba nebyla nejhorší.

Jiří Dědeček, další účinkující nechal celý lipnický amfiteátr mnohokrát zasmát textům svých písniček, které v mnoha případech krásně „seděly“.

/ Vladimír Werta /

Pokud viděl slovenskou skupinu „Bez ladu a skladu“ člověk poprvé, příjemně ho překvapila svojí svěží rockovou hudbou a to tím spíš, že jak mohl každý poznat, věkový průměr jejích členů je velmi nízký. Byl-li někdo na jejím koncertě již dříve, určitě mu nevadilo, že má tuto možnost znovu. Horší by bylo, kdyby se jejího vystoupení některý divák účastnil poněkoli káté, protože „Bez ladu a skladu“ hrají bohužel stále to samé bez jakýchkoliv změn.

Dalším Rejžkovým hostem na podiu byl český spisovatel a dramatik Václav Havel. Jeho odpovědi na konferenciérovi otázky a vlastních dojmů z festivalu věnuje již známý článek z Rudého práva tolik místa, že to ve mně vzbuzuje dojem, jako by byl napsán a vytištěn jen proto, aby mohl tomuto jistě ne bezvýznamnému momentu přiřknout, cituji „čistě provokační charakter“. Autor článku však zapomněl uvést nejen jméno onoho disidenta, jak V. Havla nazval, ale i to,

v čem vlastně spatřoval onu provokaci. Snad v tom, že si vůbec Havel dovolil ukázat před tolika lidmi?

Výborný byl program, s nímž vystoupil Jiří Stivín ve formaci, kterou nazval „Česko-slovenské trio“, Stivínův host, zpěvačka Maria Řebíčková totiž žije na Slovensku. Jejich hudba rozechvěla snad všechny v hledišti a Stivín se spoluhráči musel několikrát přidávat.

Těšil jsem se na Skoumala s Burianem, ale to, co předvedli mne nijak nenadchlo. Jako dva dědci seděli každý za svými klávesami a hráli něco, v čemž jsem nemohl najít zalíbení. Čekal jsem o mnoho víc, kdeže je zašlá sláva?

Zcela opačně na mne působila tvorba Vladimíra Mertvy, vystupujícího tentokrát sólově. Jeho bych si nazvat dědkem nedovolil, jednak se tak vůbec nechová a písničky, které hraje, ať už starší nebo nové si vždy rád poslechnu.

Ti kdo nikam nespíchali a vydrželi až do samotného konce festivalu mohli po Mertovi, zhruba o půl desáté v noci vidět a hlavně slyšet hrát Františka Horáčka, známého spíš pod přezdívkou „Jimi Čert“. Jak se mi zdálo, odcházelo dávno před tím hodně lidí, ale potlesk a hlavně hvízdání a řev rozpoutavší se po té, co se Čert objevil se svojí harmonikou na podiu ukázal svojí silou, že většina diváků si na něj počkala. A dobře udělala. To, co Jimi Čert hraje je určitě folk, ovšem jistě ne toho druhu, jakej hraje Plíhal na Svojsčicích. Spíš ho řadím ke generaci starých dobrých folkařů let sedmdesátých, s nimiž se zdá mít přímou návaznost. „Jimi“ po písničkách hobitů z Tolkienovi knihy „Pán prstenu“, mimochodem s harmonikou pěkně souznějících, přešel přes dvě písničky bývalého Čunder groundu věnované vzpomínce

/ Jimi Čert s Václavem Havel /

" V. KRŠČEK SVOJIM LADU A STRADU "

na Sbáťu Karáska ke svému repertoáru obecně známému z hodně rozšířené nahrávky, kolující po celé republice. Nebýt toho, že z vůle pořadatelů musel končit, zahrál by snad Čert všechno, co zná, tak se ke konci svého asi hodinu trvajícího hraní „rozjel“. S jeho poslední skladbou skončila i letošní folková Lipnice.

Do Lipnice, malého městečka na Vysěčině se letos sjelo množství lidí, tvořící velmi různorodé publikum, avšak ve všech směrech tolerantní, jak co se týká hudby, tak k sobě navzájem. Co si všechny ty mladé lidi /a nejen mladé/ spojovalo, ať už on byl trempíř, já mánička a další punk, či co jiného. Všichni jsme přeci lidi, tak jen doufejme, že napřesrok budeme moci přijet do Lipnice na šestej ročník, a že to bude zas stát za to.

- rijo -

/ Bez ledu e skladu /

/ Publikum 1 /

/ Jan Rejžek a Jozka Skalník /

/ Jiří Štíván /

/ Jablkon /

/ Publikum 2 /

OBSAH:

PROČ ? O CO JDE ?

KŘIŽÁNKY č. 1

RUSKÝ KOLO (Hudba Praha
z „současný stav
začíná hudby“)

O NÁS

ATOMOVÁ MIHULE - děvče, která procitá

VESELSKÁ - SBĚRATELE - Fejton

POZVÁNKA NA „ROCKOVÉ SETKÁNÍ“

POEZIE - JOHNY J.

OSTATKY Z TĚCH LET - J. A. NEPOMUK

KŘIŽÁNKY č. 2

PÍSNÍ ZA MÍR - LIPNICE 3.9.1988

VYDALO: M. A. ZDĀR N. S.

PROSINEC 1988

/ NEPRODEJ ME'! /

